LABDARÚGÁS

Ára: 3 forint
Budapest, 1964. november
X. évfolyam, 11. szám

Illovszky Rudolf mesteredző újra a Vasasban. (Cikk a 9. oldalon)

(MTI Foto, Petrovits László felv.)

Ilyen népszerű lett az MNK

Igen, ilyen népszerűvé vált a labdarúgó Magyar Népköztársasági Kupa. Pestújhelyen a 8000 nézőből még a fákra is felkerültek jónéhányan a Bp. Honvéd—Testvériség (3:0) mérkőzésen. Az 52. percben a felszabadítani akaró Rónai A. idegességében a bal kapufa mellett a saját hálójába rúgta a labdát, 2:0. Ezt a pillanatot örökítette meg Mikó László, a MTI fotóriportere. Ezután a döntőben a Győrt győzte le 1:0 arányban a Bp. Honvéd s így az 1964. évi kupa védője lett

11-es (a LABDARUGÁS kérdés-felelet játéka)

1. Eldőlt a Magyar Kupa — most már Magyar Népköztársasági Kupa — idei kiírása. Melyik csapat volt az MNK elődje, a Magyar Kupa első győztese?

2. Milyen nagyobb labdarúgó vándordíjak voltak a múltban?

3. Mikor és hol alakult meg a magyar futball legfőbb szerve: a Magyar Labdarúgók Szövetsége?

4. A magyar labdarúgó válogatott a Jugoszláviával szemben 2 : 1-es győzelmével befejezte idei mérkőzéseit. Mit mutat a mérleg?

5. A válogatott csapat idei mérkőzésein megindult a fiatalítási folyamat: nem kevesebb mint hét újonc „tört be" a válogatottak közé. Kik?

6. A tokiói labdarúgó olimpia hőse Bene Ferenc volt. A tudósítások eltértek életkorában, hol 20, hol 21 évesnek említették. Hány éves tulajdonképpen a tokiói gólkirály?

7. Rúghat-e tizenegyest a kapus?

8. „Tüdő" — melyik neves magyar játékost neveznek így és honnan ered az elnevezés?

9. Melyik országban játsszák régebben a labdarúgást: hazánkban vagy Ausztriában?

10. A FIFA, a Nemzetközi Labdarúgó Szövetség ötszázezer svájci frankot — mintegy ötmillió forint — szavazott meg fejlesztési alapra. Milyen célt szolgál ez az alap?

11. A támadó csapat egyik csatára a kapu előtt nagy harcban van a védőkkel és éppen készül kapura lőni. Közelében levő csatártársa magából kikelten ordít feléje: „Ne pilinckázz annyit, rúgd be már te mamlasz!" A játékvezető a sípjába fúj, ezalatt a támadó csatár valóban a hálóba rúgja a labdát. Gól vagy nem gól?

Megfejtések a 11. oldalon.

Két kézbe fogni a marsallbotot!

A magyar labdarúgó-válogatott idei mérlege: a meglehetősen nehéz mérkőzésekkel zsúfolt idényben legjobbjaink nyolcszor léptek pályára, s az elméletileg megszerezhető 16 pontból 11 pontot hoztak el. A teljesítmények boncolgatásánál általános volt a megállapítás: a 11 pont értékét növeli, hogy a nyolc mérkőzésből ötöt külföldön, tehát idegen pályán kellett lejátszani. Igaz viszont, hogy az egyik vereség különösen fájdalmasan érintette a közvéleményt: Madridban, a Nemzetek Európa Kupája négyes döntőjében elszenvedett vereség (hosszabbítás után a spanyolok ellen) szép álmot temetett. Mert, ha egy-egy gyengébb játék után meg is rendült pillanatnyilag a bizalom a csapatban, a labdarúgást szerető többség mégiscsak képesnek tartotta együttesünket a döntőbejutásra — hogy többről ne is beszéljünk...

Az olimpiai csapatunk nagyszerű szereplése aztán magával ragadta az embereket. Tokió felé fordult a figyelem. Az aranyérem megszerzése, a csapatról érkező hírek, a külföldi lapok sziporkázó jelzői begyógyították az utolsó sebeket is.

Olimpia azonban csak négy év múlva lesz ismét, a magyar válogatottra pedig felelősségteljes feladatok várnak a közeljövőben is. Úgy gondolom, nem lesz tehát érdektelen, ha egy kicsit leverjük a port — elsősorban a két őszi, a Népstadionban lejátszott országok közötti találkozó emlékeiről. Az ember ugyanis a tapasztalatokból okul!

A tatai verítékcseppek kamatoztak

Vannak dolgok — s ez is közhely — amelyeket nem lehet elégszer elmondani. A szövetségi kapitány idényzáró nyilatkozatában egy mondattal utalt csak arra a nehézségre, hogy pl. két nemzetközi mérkőzést jóval a bajnoki idény befejezése után kellett lejátszani. Nem kétséges, legalábbis szokatlan ebben a sportágban az ilyen tervezés, hiszen az országos válogatottak szereplésére minden ország féltő gonddal ügyel, s nem szívesen vállalnak ezekre rizikót a szövetségi kapitányok. S így utólag, mégis szerencsésnek mondhatjuk ezt az időpont meghatározást. Nem azért, mert végeredményben sikerült egy döntetlent és két értékes győzelmet kiharcolnunk, hanem elsősorban azért, mert nemzeti tizenegyünk helytállása hozzásegített bizonyos kételyek legyőzéséhez. Nem titok — fölösleges is volna tagadni — voltak sokan, akik kissé drasztikusnak tartották élvonalbeli labdarúgóinknak hirtelenül szokatlanul kemény munkábafogását, s féltették őket a sérülésektől, letöréstől stb. Nem is sikerült az eredeti elképzeléseket teljes mértékben megvalósítani. És mégis tapasztalatként el kell fogadnunk, hogy a tatai hetek izzadságcseppjei még az év végén is kamatoztak. Többhetes kihagyás után elég volt egy kis felfrissítés ahhoz, hogy a válogatottak nehéz küzdelemben ragyogóan bírják a 90 perc iramát, s a versenyszezonban levő, alaposan felkészült nagy teljesítményekre képes csapatok ellen sikerrel vegyék fel a küzdelmet. Ez tehát már az új szellemnek örvendetes eredménye, azt mutatja, hogy a klubok a versenyszezonban is igyekeztek magasan tartani játékosaink erejét, harckészségét, erőnléti állapotát, s megnyújtották a formábantartás idejét.

Egészséges versenyszellem

Aki több év távlatában értékeli válogatottunk teljesítményét, abban bizonyára kialakult egy olyan érzés, hogy ez a csapat nem, vagy csak igen ritkán tudja kijátszani azt, ami benne van. Néhány játékos évről évre jobban szerepel a klubjában, mint a válogatottban. A csapat egészen váratlanul vereségeket is szenvedett (a párizsi szép siker után például Bécsben, ahol 5—6 olyan helyzetet hagytak ki, amelyből klubjukban behunyt szemmel gólt lőttek volna), s játszottak érthetetlenül rossz formában is. Legutóbb, az olimpia alatt szinte érezhetően megváltozott a csapat hangulata: nagyon egészséges és örvendetes versenyszellem alakult ki a játékosok között. Örültek az olimpiai csapat sikereinek, de — nem akartak lemaradni. És ez természetes is. Megszokták, hogy ők szerepeljenek a reflektorfényben, s most ha csak időlegesen is — valamelyest a háttérbe szorultak. S ez a megváltozott hangulat kedvezően befolyásolta az egyének teljesítményét. Az a tény, hogy a magyar labdarúgás tekintélyét most eredményesen védi egy másik csapat, mintha csökkentette volna a gátlásokat, levett volna egy terhet a vállukról. Felszabadultabban küzdöttek, s igazság szerint — a csehszlovákok ellen is csak nagyon gyenge kapusteljesítménnyel vesztettek „egy pontot."

Újabb vizsga előtt...

Ha tavaly egy új ösvényen indultunk el, új fejezetet nyitottunk a labdarúgó-sportban, akkor most elmondhatjuk: egy év után ismét vizsgáznunk kell. A következő évben számunkra megkezdődnek az 1966. évi világbajnokság selejtező mérkőzései, s mint ahogy szerte a világon, nálunk is megkezdődik a csapatformálás felelősségteljes és nehéz munkája. Az olimpiai válogatott bravúros tokiói szereplése új problémákat vet fel. A helyzet alapjábanvéve kedvező, hiszen derekasan helytállt játékcsokból új egységet formálni, de ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy a problémákat máról-holnapra meg lehet oldani. Az „új csapat" körül országszerte folynak a viták, pártok alakulnak, különböző „határozatok" születnek. Vannak, akik kimondják: Benével, Komorával, Katonával, stb. kell felfrissíteni az A-válogatottat. Mások viszont úgy vélik, hogy az olimpiai csapatot kell néhány sok csatában edzett, tapasztalt, de még fiatalnak mondható A-válogatottbelivel megerősíteni.

A csapat kialakítása a szövetségi kapitány jogköre! De akár így, akár úgy oldja meg a kapitány a „mixelést", az 1964-es idény eredményeit, kedvező hangulatát feltétlenül fel kell használni a VB-csapat megszervezésénél és rajtjánál is. Ha jó volt tavaly a kemény munka, akkor azon kell fáradozni, hogy itt is előre lépjünk. Még alaposabban, még jobban kell előkészíteni tehát a csapatok tatai alapozását. Ha többletet hozott ki a játékosokból a vetélkedési vágy, a szurkolók elismeréséért folyó harc, akkor ezt fenn kell továbbra is tartani a válogatásnál, a csapat formálásánál.

Most valóban kedvező helyzetben van a szövetségi kapitány, hiszen 25—30 jóképességű, s most már jelentős nemzetközi rutinnal rendelkező játékos között válogathat. Egyiknek sincs a homlokára ütve a „világklasszis" bélyege, nem tudni, hogy kiből mi nőhet ki az elkövetkező nagy harcok során.

Lehetőséget kell tehát biztosítani valamennyiüknek ahhoz, hogy — ha van! — elővehessék tarisznyájukból s két kézbe foghassák azt a bizonyos marsallbotot...

Borbély Pál

HÉT UJONCCAL!

8 5 1 2 15 : 9 68,7%

Ez a magyar A-válogatott 1964. évi mérlege, azaz 8 mérkőzés 5 győzelem, 1 döntetlen, 2 vereség, 15 adott gól, 9 kapott gól, a siker pedig 68,7 százalékos.

A nyolc mérkőzés:

Franciaország—Magyarország 1:3 (0:2). Párizs, ápr. 25. Nemzetek Európa Kupája, II. forduló, első mérkőzés. Góllövőink: Tichy (2) Albert.

Ausztria—Magyarország 0:1 (0:0). Bécs, május 3. Barátságos.

Magyarország—Franciaország 2:1 (1:1). Budapest, május 24. Nemzetek Európa Kupája, II. forduló, második mérkőzés. Góllövőink: Bene, Sipos.

Spanyolország—Magyarország 1:2 (0:1, 1:1, 1:1). Meghosszabbítás után. Madrid, június 17. Nemzetek Európa Kupája elődöntő. Góllövőnk: Bene.

Magyarország—Dánia 3:1 (1:0, 1:1, 1:1). Meghosszabbítás után. Barcelona, június 21. Nemzetek Európa Kupája, döntő a 3. helyért. Góllövőink: Novák (2), Bene. Mindkét spanyolországi mérkőzésen a rendes, 2×45 perces játékidő 1:1-es döntetlent hozott, ugyanennyi maradt az eredmény a 2×15 perces hosszabbítás első felében, s a döntő gól, illetőleg gólok a hosszabbítás második felében estek.

Svájc—Magyarország 0:2 (0:1). Bern, október 4. Barátságos. Góllövőnk: Albert (2).

Magyarország—Csehszlovákia 2:2 (1:1). Budapest, október 11. Barátságos. Góllövőnk: Albert (2).

Magyarország—Jugoszlávia 2:1 (2:0). Budapest, október 25. Barátságos. Góllövőnk: Albert (2).

Hol van az 1964. összteljesítmény, ha a legutóbbi évek végeredményéhez illesztjük? Íme a legutóbbi évek teljesítményei százalékos sorrendben:

1. **1959:**	8	6	1	1	25: 9	81,2%
2. **1962:**	12	8	2	2	23:10	75,0%
3. **1964:**	8	5	1	2	15: 9	68,7%
4. **1960:**	6	3	2	1	13: 7	66,6%
5. **1961:**	12	6	3	3	24:19	62,5%
6. **1958:**	11	5	3	3	23:16	59,0%
7. **1957:**	8	4	1	3	15: 7	56,2%
8. **1963:**	9	3	4	2	18:13	55,5%
Összesen:	74	40	17	17	156:90	65,5%

Az ez évi, az 1964. évi teljesítmény tehát a 3. helyen áll a legutóbbi évek mérlegében. Ez biztató, különösen akkor ha azt vesszük figyelembe, hogy 1963-ban, tehát egy évvel korábban a legutóbbi évek leggyengébb teljesítményét kaptuk.

Huszonöt játékossal köztük hét újonccal

Válogatottunk 1964. évi nyolc mérkőzésén összesen 25 játékos szerepelt, s köztük 7 olyan van, aki ebben az évben először öltötte magára az országos válogatott mezét. Hét újonc! Ez elég sok, de hozzá kell tenni, hogy bizonyos kényszer is akadt, az olimpia. Ha az őszi idényben is valamennyi játékos rendelkezésre állt volna, akkor az újoncok száma most bizonyára kevesebb lenne.

Az utolsó pálya-interju. Sándor Károly a csehszlovákok elleni mérkőzésen búcsúnyilatkozatot ad Gulyás Gyulának, a Magyar Rádió munkatársának. Meghatodottság? Igen, ez is látszik a hetvenötszörös válogatott Csikar tekintetéből

(MTI Foto, Mikó László felv.)

Kik szerepeltek és hány találkozón?

Mind a nyolc mérkőzésen

Fenyvesi Máté dr. (Ferencváros). 1933-ban született, 1954-ben kezdte el válogatott szereplését. Most már hatvannyolcszoros válogatott. Ezzel a válogatottban szerepelt valamennyi játékos között a 6—9. helyet foglalja el.

Mészöly Kálmán (Vasas). 1941-ben született, 1961-ben volt újonc. Ebben az évben az osztrákok ellen érte el a 25. válogatottságát. Jelenleg harmincegyszeres válogatott.

Hétszer szerepelt

Sipos Ferenc (Bp. Honvéd). 1932-ben született, s 1957-ben mint az MTK játékosa szerepelt először a válogatottban. Édesapja halála miatt nem játszhatott az 1964. évi nyolcadik, a jugoszlávok elleni mérkőzésen. Ebben az évben a franciák elleni budapesti mérkőzésen ünnepelte a 60. válogatottságát. Volt egy egészen kiváló sorozata, ötvenhétszer egymásután a válogatott valamennyi mérkőzésén szerepelt. Most hatvannégyszeres válogatott.

Mátrai Sándor (Ferencváros). 1932-ben született, szintén 1957-ben kezdte el válogatott szereplését. A spanyolok ellen játszott hatvanadszor, a dánok ellen hiányzott. Most hatvanháromszoros válogatott.

Albert Flórián (Ferencváros). 1941-ben született, 18 éves korában, 1959-ben jutott először szóhoz az országos válogatottban. Ebben az évben csak a franciák elleni budapesti mérkőzésen hiányzott. Jelenleg negyvenötszörös válogatott.

Hatszor szerepelt

Rákosi Gyula (Ferencváros). 1938-ban született, 1960. óta válogatott, s a svájciak ellen érte a 20. válogatottságát. Jelenleg huszonkétszeres válogatott.

Ötször szerepelt

Göröcs János (Újpesti Dózsa). 1939-ben született, 1958-ban volt a válogatott újonca. Legközelebb éri el a félszázadik válogatottságát, eddig ugyanis negyvenkilencszer küzdött a válogatott színeiben.

Szentmihályi Antal (Vasas). 1939-ben született, 1961-ben került be az országos válogatottba, amelynek ez évi őszi mérkőzésein az olimpia miatt nem szerepelhetett. Tizennyolcszoros országos válogatott.

Négyszer szerepelt

Tichy Lajos (Bp. Honvéd). 1935-ben született, 1955-ben szerepelt először a válogatottban, összesen hetvenszer jutott szóhoz, s így valamennyi válogatott között az 5. helyet foglalja el.

Solymosi Ernő (Újpesti Dózsa). 1940-ben született, mint a Diósgyőri Vasas játékosa 1960-ban lett először válogatott. Most harmincötszörös válogatott.

Érdekes kép a Magyarország—Svájc mérkőzésről. A magyar „körvédelem" elzárja az útat a svájci támadók elől. A sötétnek ható piros ingben balról Albert, Sipos, Puskás, Sárosi, Solymosi, Mészöly. Ez a „kör" sokkal jobban zárt, mint a híres svájci retesz

(MTI Külföldi Képszolgálat, Keystone felv.)

Nagy I István (MTK) 1939-ben született, 1961-ben kezdte el válogatott szereplését, jelenleg tizenháromszoros válogatott.

Háromszor szerepelt

Bene Ferenc (Újpesti Dózsa). 1944-ben született, 1962-ben még nem töltötte be a 18. évét, amikor a jugoszlávok ellen 0:1-es mérkőzésen mint jobbszélső először szerepelt a válogatottban. Ő is azok közé tartozik, akik az őszi idényben az olimpia miatt nem játszhattak az országos válogatottban. Nagyszerű olimpiai teljesítménye után szép sikereket érhet el az országos válogatottban is, amelynek színeiben eddig nyolcszor jutott szóhoz.

Tóth László (Győr). 1938-ban született. Az év egyik újonca, a svájciak ellen játszott először. Most már háromszoros válogatott.

Kétszer szerepelt

Sándor Károly (MTK). 1928-ban született. 1964-ben ő volt a rangidős válogatott, korban és a válogatott szereplések tekintetében is. Még 1949-ben a csehszlovákok ellen került először a válogatottba, s ebben az évben, szintén a csehszlovákok ellen, a 75. mérkőzésével búcsúzott a válogatottságtól.

Géczi István (Ferencváros). 1944-ben született. 1964-ben a csehszlovákok ellen először, majd a jugoszlávok ellen másodszor került a válogatottba.

Puskás Lajos (Vasas). 1944-ben született. Újonc volt a svájciak ellen, szerepelt jugoszlávok ellen is.

Egyszer szerepelt

Novák Dezső (Ferencváros). 1939-ben született. 1959-ben mint a Szombathelyi Haladás játékosa lépett be a válogatottak nagy családjába. Eddig hatszor szerepelt az országos válogatottban az — olimpiai válogatottunk csapatkapitánya volt a döntőn.

Farkas János (Vasas). 1942-ben született. 1961-ben esett át a tűzkeresztségen, akkor volt ugyanis először válogatott. Hatszoros országos válogatott.

Ihász Kálmán (Vasas). 1941-ben született. 1962-ben jutott először szóhoz a válogatottban. Ötszörös válogatott.

Pál II Tibor (Vasas). 1935-ben született. 1959-ben, mint a Csepel játékosa volt először válogatott, s most a svájciak ellen másodszor.

Mathesz Imre (Vasas). 1937-ben született. Az év utolsó mérkőzésén volt először válogatott.

Komora Imre (Bp. Honvéd) 1940-ben született. Újoncként szerepelt a spanyolok ellen, utána az olimpiai válogatottban folytatta.

Varga Zoltán (Ferencváros). 1945-ben született, a dánok elleni NEK-mérkőzésen került először a válogatottba.

Nagy Antal (Bp. Honvéd) 1944-ben született, ő is az év utolsó mérkőzésén a jugoszlávok ellenin volt először válogatott.

*

Végeredményben a válogatott 1964. évi mérkőzésein a Vasasból nyolc, a Ferencvárosból hét, a Bp. Honvédból négy, az Újpesti Dózsából három, az MTK-ból két, a Győrből pedig egy játékos jutott szóhoz.

És a góllövők

1963-ban 18 gólt rúgott az országos válogatottunk, s ezen 10 játékos osztozott. Kiemelkedő teljesítmény nem akadt: Albert 3, Bene, Machos, Rákosi, Sándor, Solymosi, Tichy 2—2, Fenyvesi dr., Göröcs, Monostori pedig 1—1 gólt szerzett.

1964-ben „csak" 15 gólt ért el a válogatott, s ezek közül Albert egymaga hetet szerzett. Az ősszel játszott három mérkőzésen mind a hat gólt ő érte el. A további nyolc gólon Bene (3), Novák (2), Tichy (2) és Sipos (1) osztozott.

Mattanovich Béla

(A legközelebbi számunkban a többi válogatottunk — B, olimpiai, utánpótlás, ifjúsági — 1964. évi szereplésével folytatjuk.)

ALBERT FLÓRIÁN

HAT GÓLOM

1964. július 5. Komló. Ezen a napon az őszi szezon első mérkőzésén a Komló elleni találkozón eltörött a lábam. Ennél rosszabbul, balszerencsésebben nem is kezdődhetett volna számomra az új idény. Nem tagadom, egy kicsit elkeseredtem. Egyrészt jó lett volna segíteni csapatomnak a Ferencvárosnak, a bajnoki cím megszerzésében, másrészt szerettem volna játszani az őszi válogatott mérkőzéseken. Nehezen múltak a napok, a hetek és végre 9 hét után az utolsó előtti fordulóban Tatabányán újra pályára léptem. Örömömet még csak fokozta az a hír, hogy számításba vettek az A válogatott keretbe. Tudtam, hogy sokat kihagytam, nem vagyok játékban, de az első találkozóig még három hét volt hátra. Ennek tudatában szorgalmasan edzettem, igyekeztem pótolni a „kényszerpihenő" mulasztásait.

Ilyen előzmények után következett Bernben

a svájciak elleni mérkőzés.

Bevallom őszintén drukkoltam egy kicsit, hogy vajon sikerül-e? Sikerült. Két gólommal megnyertük a találkozót 2:0 arányban.

Az első félidő végefelé Göröcs Jancsival kényszerítő passzt játszottunk. Titi a labda leadásának pillanata után máris beindult a „lyukba" hogy az esetleg visszakapot labdával kapura törhessen. Én azonban számítva arra, — mivel már előzőleg is megtörtént, hogy a svájci védelem egy pillanatra ismét leadást vár tőlem, a kapott labdával megindultam Elsener kapuja felé. Először a középhátvédet, majd a keresztező jobbhátvédet sikerült leráznom egy-egy lövőcsellel. Közben azonban kisodródtam a balösszekötő helyén egészen az ötös sarkáig, nem jutottam lövéshez, mert a két védő újra beért, s a kapus is lövésre számítva kimozdult. Újabb cselre határoztam el magam, ezúttal ballábbal húztam vissza a labdát és tettem magam elé. A két hátvéd becsúszott, a kapus megtorpant, mert nem lőttem, s ezután jobblábbal kb. 5 méterről erősen a rövid sarokba vágtam a labdát. A második gól a második félidő vége felé esett. Igyekeztünk tartani a labdát, s természetesen az 1:0-ás előnyünket is. Sipos Ferivel passzolgattunk, az utolsó labdaváltás után Sipos beindult, hogy lövésre adjam majd neki a labdát. A jobbfedezet is erre számított, rátámadott, s én erre kb. 25—28 méterről váratlanul rálőttem a labdát és az a jobb felső sarokba vágódott. Sipos mikor odajött gratulálni, ezt mondta; nem baj Flóri, „időhúzásnak ez sem rossz."

A 54. perc a Magyarország—Csehszlovákia mérkőzésen. Göröcs lövése Sándor elé pattant, Sándor is lőtt, de Popluharról a labda Albert elé került, s a magyar csapat középcsatára közvetlen közelről, a tehetetlen Schroiff mellett megszerezte a második gólt. Kár, hogy később Tóth, a magyar kapus egy rossz megmozdulással „egyenlített"

(MTI Foto, Mikó László felv.)

Következett

a csehszlovákok elleni találkozó a Népstadionban.

Még mindig fűtött valamennyiünket a visszavágás vágya azért a fájó chilei vereségért. Szerettünk volna törleszteni az adósságból. Sajnos nem sikerült. Én azonban mégis boldog voltam, mert sikerült kétszer is bevennem Schroiff hálóját. Hej ha Chilében csak egyszer sikerült volna... A mérkőzés 10. percében Rákosi szögletet rúgott a bal oldalról. Szokásához híven ezúttal is jobblábbal rúgta be a labdát, s mint annyiszor a Ferencvárosban most is élesen a rövid sarok felé. Én számítottam rá, s a védők elé befutva a hosszú sarokba csúsztattam a labdát A második gól a második félidő elején született. Sándor—Göröcs támadás befejezéseképpen kétszer is a

Aki látta, akár a nézőtéren, akár a tévében, az bizonyára még vissza tud emlékezni arra, a pillanatra, amikor Rákosi szögletrugására Albert felugrott és 8 méterről fejelte a labdát a jobb sarokba. Itt már csak azt látjuk, hogy Pantelics búsan néz a gólba jutott labda után

(MTI Foto, Pálfai Gábor felv.)

TÖRTÉNETE

gólvonalról mentettek a csehszlovák védők, harmadszorra pont elém került a labda, s kb. 3 méterről a háló közepébe lőttem. Ez a gól elsősorban Sándor Csikar és Göröcs Jancsi érdeme volt.

És jött

az év utolsó válogatott mérkőzése.

Jugoszlávia ellen. Olimpiai csapatunk ragyogó sikere még nagyobb elszántságra serkentett valamenynyiünket. Szerettünk volna győzelemmel búcsúzni a közönségtől, s revansot venni a legutóbbi két vereségért. A mérkőzés 15. percében szinte megismétlődött a csehszlovákok elleni első gól előtti jelenet. Rákosi Gyuszi ugyanúgy rúgta be a labdát, s talán csak a labda íve volt egy kicsit magasabb. En ismét a védők elé futva, felugorva a rövid sarokba fejeltem a labdát. A jugoszláv kapus arra számított, hogy átszáll felettem a labda. A második gól előkészítése Rákosi és Nagy A. érdeme. Kettőjük összjátéka után kaptam a labdát Nagy Antaltól, aki a keresztező Vaszovics előtt tálalta elém a labdát. Megindultam a kapu felé. A jugoszlávok nyurga kapusa kiindult a kapujából, a 16-oson belül lehettem, amikor a kapus kb. 5—7 méterre volt már kapujától. Ekkor hirtelen lövésre szántam magam s a kapus feje felett a hosszú sarokba csavartam a labdát.

Ez őszi hat gólom története, nagyon szép volt számomra ez az év vége, a rossz előjelek dacára is. S mi mást kívánhatnék magamnak a jövőre mint hasonló jó folytatást.

Vonjuk felelősségre az illetékeseket!

Egy kupa-mérkőzés margójára

Úgy gondolom, hogy olvasóink átérezték az ügy rendkívüliségét. Mert merem állítani, rendkívüli dolog történt azon a borús vasárnap délutánon ott Győrött. Döntetlen eredménnyel végződött a Győri Vasas—Ferencváros találkozó.

Azaz, végződött volna, ha valaki meg nem jegyzi a háttérből:

— Azért valamelyik csapatnak tovább kellene jutnia.

Többen kérdően néztek rá, mire az illető kénytelen volt megmagyarázni különleges tételét:

— A döntőben csak két csapat mérkőzhet s ha ezt a találkozót valamilyen módon el nem döntjük, akkor három csapatnak lesz joga a részvételre.

Többen papírt, ceruzát ragadtak s nem telt bele negyedóra, a legilletékesebbek már ki is számították, hogy a három csak a legritkább esetben osztható el úgy kettővel, hogy maradék ne maradjék.

S ekkor vetődött fel a kérdés:

— Mit is kell ilyen esetben tenni?

A pályán, az öltözőben, a folyosón kisebb-nagyobb csoportok alakultak. Vélemények, ellenvélemények születtek arról a problémáról, hogy „hogyan tovább"? Utólag már nem akarom idegesíteni az olvasókat a részletekkel s így csak azt sorolom el, hogy milyen megoldások merültek fel a probléma tisztázására.

1 A csapatkapitányok résztvesznek a legközelebbi „Ki mit tud" vetélkedőn s az a csapat jut a döntőbe, amelyiknek kapitánya egyből megmondja, hogy mit is reggelizett Napóleon a waterlooi csata előtt.

2 5000 győri és 5000 ferencvárosi szurkoló fejenként 100—100 11-est rúg, s amelyik tábor több-bet értékesít a büntetőkből, annak csapata játssza a döntőt. Döntetlen esetén újra-rúgják. Hogy mit arról majd később döntenek.

3 Feldobják a játékvezetőt. Ha „fej" akkor nincs hosszabbítás, mert nincs aki vezesse. Ha írás — akkor fellebbezni lehet.

4 A hagyományokhoz ragaszkodva ki kell kérni az Állami Sóhivatal véleményét. Ha az — megszűnése miatt — nem tud határozni, akkor jöhetnek a felettes szervek.

5 Utána kell nézni az Arany Bullában. Ha abban sincs ilyen esetre határozott intézkedés, akkor kérni kell a kiegészítést, mert az ilyen ügyekben felületesek voltak derék őseink.

6 Fel kell szólítani a nagyérdemű közönséget, hogy a határozat meghozataláig mindenki nyugodtan maradjon a helyén. A nyugdíj és táppénz meg állapításánál a pályán eltöltött időt beszámítják.

7 Meg kell kérdezni az ENSZ-t, hogy ilyen esetben mit ír elő az alapokmány. A hívás meg is történt — de vasárnap lévén — csak a portás volt az épületben. Ő kijelentette, hogy egyedül nem tud dönteni a kérdésben, a felesége pedig moziba ment. Várjanak másfél órát, vagy csináljanak amit akarnak — szólt a portás. S izgatott hangjából érezni lehetett, hogy neki is mozijegye van. (Csak úgy zárójelben jegyzem meg, hogy az ilyen elintézés jellemző az ENSZ-re. S ezért fizetjük mi a drága tagdíjat.)

8 Meg kell nézni az eredeti kiírást. Az egyik makacs győri vezető ragaszkodott az utóbbi megoldáshoz. Kerékpárra pattant s elhozta az eredeti határozatot.

A továbbiakat már minden olvasónk tudja. Meghosszabbították a mérkőzést egyszer 15 és egyszer 12 percig. S arról aztán igazán nem tehetnek az illetékesek, hogy a meghosszabbítás második félidejében a természetfelelős a legszebb és legjobb cselt is bakacsinba vonta.

Aztán megszületett az elnökség döntése, de szerintem ezzel még nem fejeztük be az ügyet. Felelősségre kellett volna vonni azokat az illetékeseket is, akik nem gondoskodtak arról, hogy a hosszabbítás zavartalanul fejeződjék be. Hogyan lehetett megengedni, hogy novemberben, délután 5 órakor már besötétedjék.

Bűnhődjék a természetfelelős.

M. T.

A mélyponttól az NB I-ig

Az Ózdi Kohász sikerének rövid története

Mélypontról indult el ebben az évben az Ózdi Kohász labdarúgó csapata, olyan mélységből, amilyenben nagyon-nagyon régen volt már az ózdi együttes. S ezt a mélypontot nemcsak az együttesnek az egyidényes bajnokságban „kivívott” 14. (!) helyezése bizonyította, hanem — többek között — az a szakmai zűrzavar is, amely a múlt év végén volt az ózdi labdarúgó-szakosztályban. S amely végülis úgy oldódott meg, hogy Tábori kivételével mindhárom edzőt (Szücs, Kálnai, Anocskai) felmentették edzői megbizatása alól. Ez az intézkedés — úgy látszik — hasznos volt. Kemény Tibor tisztult légkörben kezdhette el munkáját, s az új edző keménykezű szakvezetőnek bizonyult. Az eredmények legalábbis őt igazolták...

Június 1-e óta az NB I küszöbén

Kemény Tibor nagy tapasztalata, jó „szeme” és következetessége már az idény elején nagy segítséget jelentett nemcsak csapata, hanem a saját maga számára is. Az első siker: meg tudta akadályozni, hogy az ózdi fekete-fehérek ott folytassák, ahol pár hónappal előbb abbahagyták. Pedig alig néhány játékos kivételével ugyanaz a csapat játszott, amelyik az egyidényes bajnokságot oly csúfosan fejezte be. A fordulópont a tavaszi 4., az Egyetértés — akkor nagyhírű csapata elleni — budapesti mérkőzés volt! Ezen a találkozón az újonc Fükő góljával az Ózd 1:0-ra győzött Soroksárott, s a győzelem óriási lökést adott az együttes további jó szerepléséhez. Ezután már mindössze egyetlen egyszer, a 8. forduló után tanyázott a csapat az ötödik hely alatt, a 12. forduló után pedig mindössze egyszer a 2. hely alatt...

Nagy sikere ez a rokonszenves ózdi csapatnak, amely egy évet már eltöltött a labdarúgók legmagasabb iskolájában, de onnan — igen balszerencsés körülmények között — 1962-ben kiesett. De nagy sikere ez a Fradi legendás hírű T-betűs csatársor (Táncos, Takács, Turai, Toldi, Kemény) egyetlen nem T-betűs tagjának, a ma 51 éves kitűnő edzőnek, Kemény Tibornak is. A hófehér hajú mester, az angol válogatott elleni 1934-es 2:1-es híres budapesti győzelem egyik főhőse több, mint 35 éves labdarúgó- (benne 15 éves edzői) működésének olyan állomásához érkezett, amelyre mindig büszkén gondolhat majd. A 15 éves edzői munka már jónéhány nagy sikert eredményezett, különösen külföldön, Görögországban és Ghanában, de az edző hazai sikerei között is akad egy-két, az ózdihoz hasonló siker...

— Nem szeretnék hosszabban a múlttal foglalkozni, de annyit meg kell említenem: szétzilált csapatot vettem át — mondta az edző —. Nyomasztólag hatott mindnyájunkra az egyidényes bajnokságban elért 14. hely, ahol az utolsó Lángtól mindössze egyetlen pont választotta el az Ózdot. Sok-sok szurkoló adta vissza ezután a tagkönyvét, kihalt a csapatból a lelkesedés. Így azután a tél egy részét elsősorban a lelki „takarításra” kellett felhasználnom. Meg kellett szabadítanom a játékosokat attól a nyomástól, amelybe az igen rosszul sikerült egyidényes bajnokság után zuhant a csapat... Viszonylag jól sikerült az alapozás, a testi és lelki felkészítés egyaránt. Bár mérsékelten kezdtünk, de május közepe után már az 5. helynél nem került lejebb az együttes. Az őszi első mérkőzés után, a Székesfehérvártól elszenvedett 4:1-es vereség után, a 3. helyre kerültünk, azután azonban — igaz ebben a konkurencia rossz szereplése is segített bennünket — már csak NB I-es „helyen”, a 2., vagy 1. helyen voltunk...

A „szokásos“ évvégi „útravaló“

De minden jó, ha a vége jó! Az ózdi tizenegy tavasszal a 2., ősszel a 6. helyen végzett, s összesítésben a 2. helyre került.

Az NB I „küszöbén” egy alkalommal katasztrófális vereséget szenvedett az Ózdi Kohász. A nagy akarásnak nyögés lett a vége! Valahogy így lehetne szavakba önteni a „nyögést”, amely a valóságban így festett: SBTC—Ózd 5:0!! Rövidzárlatot kapott minden és mindenki, ami és aki ózdi volt... Úgy látszik azonban, az ilyen évvégi rövidzárlat nem új keletű az ózdiak házatáján. Hasonló szituációban egyszer Sátoraljaújhelyen szenvedett az NB II-ben megsemmisítő vereséget a csapat, 1961-ben pedig NB II-es útravalóként (röviddel ezután az NB I-be jutottak az ózdiak) a Szolnoki MÁV lépte le az év végén 7:1-re a borsodi csapatot.

Néhány héttel ezelőtt Ózdon újjászervezték a labdarúgó-szakosztályt. A szakosztály élére két, volt régi híres ózdi labdarúgó került: az elnöki tisztséget Tóth István, a hajdani középcsatár tölti be, a szakosztályvezető pedig Alberti József, az egykori fáradhatatlan összekötő lett. Kemény Tibornak és társainak, az ózdi lelki klinika vezetőinek sikerült néhány napon belül „meggyógyítaniok” a csapatot, s a 27. fordulóbeli 0:5-ös Stécé-vészt hamar kiheverte a kohász-együttes. Erre mutat legalábbis az ezután következett 2 találkozó eredménye. Igaz, az utolsó mérkőzésen újra „rövidzárlatot” kapott a kohász-együttes, de ez már nem érintette a csapat nagy sikerét: az NB I-be jutást...

A jelen és a jövő

Ózdon azt mondják: az új vezetők lelkiismeretes gazdái lesznek a szakosztálynak, Kemény Tibor edző felkészültsége és nevelői készsége garancia a jó szakmai munkára. A többi — a játékosoktól függ. Jó néhány közülük már megjárta az NB I-es iskolát, többen először mutatkoznak be az NB I-es mérkőzések várható szigorú kritikusai előtt. Anélkül, hogy ünneprontók lennénk, valamit meg kell mondanunk. Úgy gondoljuk, a hagyományos ózdi szíven kívül egy-két erősítésre is szüksége lesz a csapatnak. S ha ez megtörténik, bizonyára sok örömben lesz majd része a kohász város sokezer labdarúgó szurkolójának is.

Az Ózdi Kohász 22-es kerete különben ez volt: (zárójelben születési adatok): Borbás I. Lajos (1938. III. 10.), Borbás II. Zoltán (1940. IX. 8.) Budai-Budinszky János (1937. II. 17.), Csank János (1946), Csáki Béla (1930. V. 25.), Dienes Károly (1944), Ferdinánd Csaba (1938. VIII. 29.), Frenkó László (1940. XI. 6.), Fükő László (1941. XI. 9.), Gyárfás Ferenc (1945. IX. 3.), Hajner Imre (1932. VII. 2.), Katona József (1939. X. 17.), Kisérdi József (1941. III. 30), Nagy Lajos (1946. VI. 3.), Romhányi Gyula (1940. VIII. 1.), Száraz Lajos (1939. III. 30.), Széles István (1940. XI. 22.), Szendrei Béla (1942. X. 22.), Szkladán-Szilasi János (1939. VI. 7.), Szurdoki István (1936. IX. 19.), Toronyi János (1943. II. 2.), Zalai László (1935. VIII. 27.).

Nagy József

Milyen erényeket csillogtatott az SBTC?

Grosics Gyula beszél az edzői hivatásról, játékosairól, csapatáról és a jövőről

Kávét rendelt, s amikor a pincér sietős léptekkel távozott, cigarettát kapart elő a zsebéből. Rágyújtott, kacskaringós útra engedte a füstfelhőt, s mosolyogva jegyezte meg:

— *Ez az első hét, amikor napi egy dobozzal beérem. Eddig nem adtam két csomagnál alább...*

Ez a kis epizód hű kifejezője volt egy edző idegállapotának. Szurkolni, idegeskedni, örülni, vagy bosszankodni. Ezt a parabolát futja be, éli át az edző, aki most nem más mint Grosics Gyula, az egykori világhírű kapus, a Salgótarjáni BTC oktatója.

Mostanában

nyugalmas időket él,

hiszen csapata, egy izgalmakban bővelkedő esztendő után ismét kivívta a jogot a legjobbakkal való versengésre.

— *A háló előtt könnyebb volt őrt állni?*

Nevetett.

— *De még mennyire.*

Aztán komolyra vált arccal folytatta:

— *Most utólag azt mondom: idő előtt hagytam abba. Igaz, hogy az idegeim egy kissé megrongálódtak, de képességeimnek még csaknem teljében voltam. Most kellett volna visszavonulnom... De azóta két év telt el...*

Elnyomta a parazsat.

— *Igaz viszont, hogy most már van némi edzői tapasztalatom. S ez sem lebecsülendő.*

A Tatabányai Bányászra terelődött a szó.

— *Hat esztendőn át védtem a kapujukat. Nagyszerű évek voltak. Sokat tanultam Lakattól, mint edzőtől. De ha oktatói munkásságomra tekintek vissza, még ma is szívfájdalmat érzek.*

Neveket, embereket említett, akik nem segítették, hanem hátráltatták munkáját. Aztán nagyon őszintén,

magában kereste a hibát:

— *Számadást végeztem önmagammal, s most már tudom, hogy nem volt a leghelyesebb máról holnapra felcserélni a kaput a kispaddal, abban a klubban, amelynek játékosa voltam. Nehéz helyzeteket szült az a tény, hogy edzője lettem azoknak, akikkel évekig egy csapatban játszottam, s vezető társai azoknak, akiknek azelőtt játékosa voltam.*

— *Salgótarjánban sem fenékig tejfel az élet. Nehézségek mindenütt vannak, de itt mégis megértéssel találkoztam. Csak az elismerés hangján beszélhetek a város, a megye, a törszt, s a klub vezetőiről, akik anyagilag és erkölcsileg segítettek bennünket. A fiúk pedig kitettek magukért, leginkább azok, akik ellen még játszottam is. Szojka Feri, Oláh, Cserháti és Sándor megértette törekvéseimet, persze a többiek is, de ők mindig igyekeztek többet vállalni abból amit kiróttam rájuk. Megértették azt, hogy*

nincs pardon,

de azért van egészséges barátság!

A nehézségekre is kitért: az áldatlan pályagondokra, a hűtlen szurkológárdára, a játékosok elcsüggedésére, arra a sivárságra, amely fogadta.

— *Megdöbbentett, hogy milyen kevesen voltak azok, akik bíztak a csapatban. Még maguk a játékosok is, — mégpedig a legtapasztaltabbak, — azt hajtogatták: nincs a csapatban annyi tudás, hogy visszakerüljön az élvonalba. Ezek után elképzelhető, hogy milyen nagy volt a meglepetés, amikor egy szurkolói ankéton még idénykezdet előtt kijelentettem, hogy legyenek nyugodtak: bejutunk az NB I-be!*

Újabb cigarettára gyújtott.

— *Ma már tudom, hogy egy idősebb edző nem tette volna ezt. Legközelebb talán már én sem cselekszem hasonlóan. De utólag mégis úgy vélem: helyesen jártam el! Önbizalmat adtam a hite hagyott játékosoknak. S amit mondtam, azt magam is komolyan gondoltam. Nem csüggedtem, s kijelentésemet megismételtem akkor is, amikor három egymást követő mérkőzésen kikaptunk... Bíztam a játékosok akaraterejében, láttam, hogy a gárda egyre jobban összekovácsolódik, sokak életmódja is megváltozott, erősödött a közösségi szellem, s lassan kialakult a legjobb csapatunk is, főleg a csatársor, amely egész éven át sok gondot okozott. A vezetők is lázasan tevékenykedtek, s magam is igyekeztem színesebb, változatosabb edzéseket tartani mint Tatabányán.*

Elővette az edzésnaplóját.

— *A nagy megterheléssel járó edzésmunka híve vagyok, s erről az útról nem térek le! Úgy érzem, hogy Salgótarjánban ezt az elvet párosítani tudtam a technikai képzéssel is. Sok volt a labdás edzés, s ennek hatása nem múlt el nyomtalanul. Szabó „Csoszi" a régi kipróbált harcos, az egykori játékos, mint a tartalékcsapat edzője rendkívül nagy segítségemre volt. Neki éppúgy köszönettel tartozom mint Végvári József szakosztályvezetőnek vagy Persik János intézőnek.*

Az SBTC tizenhat játékossal harcolta végig a bajnokságot. Cserháti, Oláh, Szojka, Toldi, Taliga és László minden mérkőzésen szerepelt!

És kik voltak a legjobbak?

Tavasszal elsősorban Toldi, aztán Ferencz, Oláh, Szojka és Cserháti. Ősszel ugyancsak Cserháti, Oláh, Szojka, Toldi, de Taliga és László is kitűnt.

A siker titka?

Grosics már elmondta, de summázva: a kitűnő küzdőképesség, bajtársi szellem, jó erőnlét, megfelelő életmód, edzésmód, a védelem egysége. Ez eredményezte mindazt, hogy a derék bányászcsapat huszonöt fordulón át az első helyen állt(!), s a hajrában, az utolsó előtti akadályon megbotlott. Végül ha kis szerencsével is, megint az első helyről került vissza a legmagasabb osztályba — méltó helyére.

És jövőre?

Grosics alapos, pontos ember. Pontokba foglalta véleményét is. Íme:

1 — Megnyerni a közönséget, mert más csapatokkal szemben hátrányban vagyunk. Szombathelyen a Haladás—SBTC rangadót tizenhatezren, ugyanezt a mérkőzést Tarjánban négyezren(!) szurkolták végig.

2 — Csapatunkat három poszton feltétlenül meg kell erősíteni, s akkor az SBTC bentmarad az NB I-ben!

3 — Szükség van végre már egy megfelelő létesítményre. Szerencsére megkezdődött már a Stadion építése. Azt, hogy mikorra lesz kész — nem tudom, de az biztos: jövőre elkészül már a füves edzőpálya, s így legalább nem leszünk a salakra utalva.

4 — Tehetséges fiatalokból olyan utánpótlás gárdát kell teremteni, amely biztosítja a jövőt.

Még egy cigaretta, s végetért az interju.

De jövőre vajon hány cigarettát füstöl el a kispadon Grosics Gyula?

Németh Gyula

Csak egy pillantás Fenyvesi dr. arcára, s senki sem vonhatja kétségbe azt, hogy a jeles balszélső minden idegszálával támad a svájciak elleni mérkőzésen. Maffiolo az, aki igyekszik menteni

(MTI Külföldi Képszolgálat, Keystone felv.)

Tizenketten így is eltalálták

A legutóbbi számunkban megjelent képrejtvényünk kísérő szövegében azt írtuk, hogy egyszerűsítettünk. S amikor aztán végignéztük a képeket rájöttünk, hogy túlságosan is sikerült az egyszerűsítés. Ha az eredeti formájában jelenik meg a rejtvény, alig-alig akadt volna rossz megfejtés. Nehezítettünk, próbára tettük olvasóink éberségét. Az első fénykép mellett megváltoztattuk a három nevet s olyan kapusok nevét tüntettük fel, akik nem is szerepelhettek a képen látható jelenetben.

Kíváncsian vártuk a megfejtéseket.

Több mint 800 megfejtés érkezett s közülük 24 olyan akadt, amelyikben az első kérdésnél így szólt a megfejtés:

— *Az első kép a Csepel—Bp. Honvéd találkozóról készült.*

Sok pályázó tehát emlékezett a képre, most már csak az volt a kérdés, hogy a Honvéd, vagy a Csepel kapusa látható a képen. A helyes megfejtés: Török (Csepel). Tehát nem 1-es, nem 2-es és nem is 3-as. A 24 pályázó közül 12 találta el Törököt is s közülük — sorsolás után — az alábbi tíz nyert könyvjutalmat.

Baráth Csaba, Szeged, Lechner-tér 1. sz.

Barta Sz. Zoltán, Bp. II., Alvinczi út 13.

Británszky János, Bp. VI., Weiner L. u. 13.

Csikay Zsigmond, Bp. IX., Balázs Béla u. 14.

Horváth Zsuzsa, Bp. VII., Hernád utca 5.

Karbuczky Károly, Gyöngyös, Vasútállomás.

Kuchta Károly, Csehszlovákia, Lucenec, u. Karola Marxa 8.

Michalek József, Bp. IV., Tavasz u. 58.

Máritz Attila, Nagymányok, Petőfi u. 65.

Soós Sándor, Siklós, Gimnázium, Gyódi u. 2.

Hogy a többi négy képen milyen könnyű volt felismerni a kapust, arra jellemző, hogy a 2., 3., 4. és 5. kép megfejtése — sorrendben 3—2—1—2 —, a pályázók 90 százalékánál hibátlan volt.

A nyerteseknek a jutalmat postán küldjük el.

Újra Európában a brazilok

A brazil válogatott jövő évi portyaprogramja egyelőre a következőképpen alakul: 1965. június 7. Svájc, jún. 11. Csehszlovákia, jún. 20. Marokkó, jún. 30. Portugália ellen. Egy további mérkőzés ügyében még tárgyalások folynak a skótokkal, angolokkal és svédekkel.

E portyával egyidőben a brazil B-csapat Chile, Uruguay és Argentína válogatott együttesei ellen fog szerepelni.

HELYTÁLLÁSBÓL: KITŰNŐ!

1965-ben a Pécsi Dózsa csapatösszeállításában Kocsis Ernő nevét nem olvashatja már a szurkoló. Kocsis Ernő, aki 19 év óta vasárnapról-vasárnapra szerepelt különböző osztályú, 1955 óta az NB I-es labdarúgó mérkőzéseken — visszavonul az aktív sportolástól.

Tapasztalt, rutinos „öreg" játékos, akinek szigorú kritikája önmagával szemben sem volt elnéző. Az utóbbi időben többször tapasztalta, hogy izmai nem mindig engedelmeskednek teljesen elképzelésének, akaratának. A csapat érdeke pedig teljesértékű játékost kíván, ezért átadja helyét a fiatalabbaknak.

A visszavonulás emlékezéssel is jár. A színes élmények vibráló kaleidoszkópjában mindegyiknek meg van a maga helye, melyből a pillanat hangulata emel ki egyet-egyet Kocsis Ernőnél is...

Jó visszaemlékezni azokra az örömteli pillanatokra 1955-ben, amikor mint az NB I újoncai 2:0-ra legyőzték a nagy Honvédot. Igaz voltak keserű percek is. Közéjük tartozik az 1957. évi salgótarjáni vereség, mert a mérkőzéssel — ha csak egy évre is — kiestek az NB I-ből. A visszajutással járó izgalom az egyik legszebb emléke. Komlón volt a mérkőzés, a többnapos esőtől átázott pályán, bokán felül érő vízben. Amelyik csapat győz, az jut az NB I-be 1958-ban. Milyen jó most visszagondolni a továbbjutást biztosító 3:0-ás győzelemre.

A csapat közösségi élete számos vidám percet jelentett, nem lehet közülük elfelejteni azt a kedves epizódot amikor 1956-ban a stettini mérkőzés előtti ebéden vidám élcelődés közben közölték vele a fiúk élete legnagyobb örömhírét: fia született.

A leírt pillanatok csak kiegészítő hátterét képezik Kocsis Ernő, a népszerű „Csiki" portréjának, a jellemző, markáns vonásokat a „hétköznapi" egyszerű tények rajzolják ki. Életében nincsenek nagy „storik", válogatott sem volt. Rá azonban mindig és minden körülmények között biztosan lehetett számítani.

Kapusként kezdte 12 éves korában labdarúgó pályafutását. Csak öt év múlva hátvédük betegsége miatt kellett „beugróként" elvállalni azt a posztot, melynek azontúl állandó védője maradt.

A 19 év alatt a kiállításokon kívül — ez is csak három esetben történt — minden vasárnap szerepelt a zöld gyepen. Nem tudott elmaradni a mérkőzésről, lelkesedése, klubszeretete még sérüléseinek fájdalmát is elhallgattatta ha játszani kellett. Pedig sokszor fájt az elszenvedett sérülés. Előfordult, hogy törött csuklóval is vállalta a játékot, mert szíve így diktálta.

Amikor jövőjéről faggatom — elgondolkodik. Nem mond hangzatos közhelyeket. Halkan vázolja elképzeléseit. Most még testedzés szempontjából is kijár „kiskapuzni", és néha a csapatot is elkíséri mérkőzéseire. Persze a most felszabadult vasárnapok sok örömet kínálnak a családi együttlétben, szórakozással, kirándulással. Egy kis pihenés után az oktatói tanfolyam következik s aztán... Elgondolkodva megáll. Gondolkodása közben akaratlanul is a klubtól és a szurkolóktól emlékül kapott arany pecsétgyűrűt tapogatja jobb kezén, majd, mint akinek gondolatába belelátnak, hirtelen rámtekint. Elmosolyodik és sokatmondóan így fejezi be a félbehagyott mondatot: — majd meglátjuk...

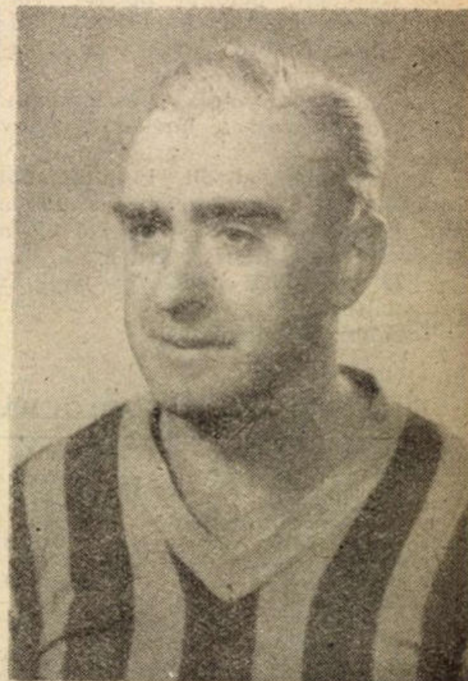
Halász Rezső

KÜZDELEM *Combinért*

A francia labdarúgás helyzete egyáltalán nem irigylésreméltó. A bajnoki mérkőzések látogatottsága és színvonala igen gyenge, — a játékosok elégedetlenek, a nemzetközi sikerek pedig váratnak magukra. A bajnok St. Etienne már az első Európa-Kupa-fordulóban kiesett a vezető Lyon pedig Portóban vesztett 0:3-ra, pedig ez a csapat még tavaly is egyik „kirakat-darab"-ja volt a franciáknak. Igaz, hogy akkor még nem vásárolta meg a torinói Juventus a Lyon válogatott csatárát, Nestor Combint. E gólképes csatár körül a Luxemburg elleni világbajnoki selejtező előtt komoly bonyodalom támadt a franciák és olaszok között. A francia szövetség tavaly ugyanis azzal a feltétellel adta ki Combint az olaszoknak, hogy a VB-selejtezőkre átengedik őt a franciáknak. Ezt a Juventus először megtagadta, de a francia szövetség erélyes fellépésére végül mégis rendelkezésre bocsátotta.

Combin tényleg nagyon hiányzott volna a francia csapatból, melynek Luxemburg elleni győzelmét elsősorban az argentin származású csatárnak köszönhette.

Amikor Combin a Juventushoz került, Sivori az olasz legénység argentin születésű kapitánya azt jósolgatta, hogy idén a Juventus megnyeri az olasz bajnokságot. — Nos egyelőre erről szó sincsen. A dúsgazdag Fiat-művek csapata, a Juventus, elég közepesen szerepel a bajnokságban! A Sivori-Combin kettős még nem funkcionál úgy, ahogyan azt tőle várták. A csapat technikai vezetője, Boniperti és Sivori között állandó konfliktusokra kerül sor. Nem jó a szellem a torinoiaknál és ezért nem csoda, hogy Combin egyáltalában nem érzi jól magát a Juventusnál. Panaszkodik, hogy társai mérkőzés közben alig adnak labdát neki és gyakran tétlenül kénytelen állni a pálya közepén. „Nem így képzeltem magamnak középcsatár szerepkörömet Torinóban", — jegyezte meg csalódottan egy francia újságírónak, aki szerint Combin megbánta, hogy áttette szereplésének színhelyét Lyonból — Torinóba.

Kemény Tibor, az ózdiak edzője. Harminc évvel ezelőtt, Tibi korában, mint balszélső a Ferencváros egyik oszlopa volt. 1933 és 1937 között kilencszer, a válogatottba is bekerült. 1934-ben tagja volt annak a magyar válogatottnak, amely először győzött Anglia csapata ellen. Most Tibi „bácsi" visszahozta az ózdiakat az NB I-be

Ki hány helyen szerepelt az 1964-es bajnoki évben

Csupák József (Pécsi Dózsa) nyolc poszton játszott

Börzsei János, az Edzők Testületének főtitkára az NB I 1964. évi küzdelmeinek befejezése után az egész bajnoki év szakmai értékeléséhez kimutatásokat készített. Ezek tartalmazzák azt, hogy a 14 NB I-es egyesület hány játékost szerepeltetett a 26 mérkőzésen, ki milyen poszton játszott és hány gólt lőtt. A táblázatok első részét az októberi számunkban közöltük. Azokból kiderült, hogy a Tatabányai Bányász mindössze 14 játékost vonultatott fel. A másik véglet — ez a mostani kimutatásból derül ki — a DVSC 26, a Pécsi Dózsa 25 játékost juttatott szóhoz.

Az adatok felsorolásánál a játékos neve előtt álló szám a születési év, az utána következő adat: hányszor szerepelt a játékos a csapatban, zárójelben, hogy milyen számú mezt viselt, s az esetleges törtjel melletti szám azt mutatja, hány gólt rúgott. Ha egy játékos neve mellett több szám van, akkor az annak a jele, hogy az illető labdarúgó több poszton szerepelt, például hétszer volt jobbfedezet, egyszer balfedezet, kétszer jobbösszekötő, egyszer balösszekötő, stb.

Az adatsor utolsó oszlopában: hányszor játszott a játékos, s hány gólt rúgott.

A legutóbb közölt kimutatásból kiderült, hogy a Ferencváros 19, a Bp. Honvéd 16, a Tatabánya 14, a Győr 16, az Újpesti Dózsa 22, a Vasas 22, az MTK pedig 23 játékost szerepeltetett.

További jó böngészést!

8. DOROGI BÁNYÁSZ (19 játékos)

Győzelem: 7 Döntetlen: 9 Vereség: 10 Gólarány: 31:33 Pont: 23

1945. Bartalos József	5 (11/1)				5–1
1934. Csóri László	1 (8)	14 (11/1)			15–1
1937. Fellegi István	26 (4)				26
1943. Horváth Péter	1 (9)				1
1933. Ilku István	25 (1)				25
1935. Janák István	1 (1)				1
1942. Karába János	23 (7)				23
1937. Kertes László	1 (7)	2 (8/2)	12 (10/2)	2 (11)	17–4
1936. Lakat Jenő	26 (3)				26
1946. Lakics Balázs	2 (7)	2 (11)			4
1941. Lévai István	23 (2)				23
1943. Makrai Balázs	2 (5)	2 (6)	13 (9)	1 (10/1)	18–1
1936. Monostori Tivadar	2 (8/1)	9 (9/3)	13 (10/7)		24–11
1933. Pálmai Sándor	4 (5)	1 (9)			5
1934. Prohászka János	18 (6)				18
1943. Szuromi Antal	19 (8/10)	3 (11/1)			22–11
1943. Szűcs Lajos	20 (5/1)	6 (6/1)			26–2
1944. Takács Tibor	2 (8)	2 (9)			4
1943. Tóth Gyula	3 (2)				3

Edző: Buzánszky Jenő szakoktató (1925)

9. CSEPELI VASAS (22 játékos)

Győzelem: 9 Döntetlen: 2 Vereség: 15 Gólarány: 30:42 Pont: 20

1939. Faludi Dezső	11 (5/2)	1 (10)			12–2
1940. Fatér Károly	5 (1)				5
1945. Gondár György	4 (4)	2 (10)	1 (11)		7
1941. Jucsov Kole	24 (9/6)				24–6
1944. Kalló Pál	3 (8)	2 (9/1)	2 (10)		7–1
1940. Kalmár László	26 (7/10)				26–10
1936. Kiss I. János	5 (1)				5
1936. Kiss II. János	16 (3)				16
1944. Kiss III. Imre	1 (11)				1
1933. Kleibán Antal	5 (5)	13 (6)			18
1936. Kocsis György	6 (5)	1 (6)			7
1944. Losonci Flórián	4 (8)	3 (10)			7
1936. Matus Nándor	5 (11/1)				5–1
1943. Molnár Tibor	7 (3)	19 (4)			26
1938. Németh Lajos	17 (8)	1 (10)			18
1934. Pál I. László	3 (10)	7 (11/3)			10–3
1941. Perjés Mátyás	6 (2)				6
1943. Pocsai István	3 (3)	3 (4)	9 (6)		15
1940. Rottenbiller István	1 (5)	3 (6)	1 (8)	14 (10/5)	19–5
1936. Török Gábor	16 (1)				16
1936. Várnai József	12 (11)				12
1945. Vellai István	20 (2/1)	3 (5)	1 (8)		24–1
				Öngól:	1

Edző: Preiner Kálmán szakoktató (1921)

12. KOMLÓI BÁNYÁSZ (19 játékos)

Győzelem: 5 Döntetlen: 8 Vereség: 13 Gólarány: 20:49 Pont: 18

1935. Balogh Zoltán	26 (1)					26
1939. Bartulov Marin	1 (9)	3 (10)	11 (11/2)			15–2
1939. Csordás István	12 (4/1)	2 (5)	3 (6)			17–1
1939. Faragó József	1 (8)	1 (11)				2
1932. Garai József	25 (7/2)	1 (11)				26–2
1937. Gönez István	1 (8)	1 (10)				2
1936. Jerabek Jenő	3 (2)	13 (4)				16
1939. Józsa Sándor	25 (3)	1 (6)				26
1932. Komlói János	23 (2/1)	1 (6)				24–1
1941. Lazaridisz Szokratisz	9 (11/2)					9–2
1943. Lelovich László	6 (6)	1 (9)				7
1944. Lutz György	6 (9)	6 (10)	1 (11)			13
1941. Nagy Béla	5 (5/3)	1 (6)	6 (8/1)	8 (9/1)	1 (10/1)	21–6
1936. Palotás Antal	1 (3)					1
1938. Perényi Ádám	5 (8)	7 (9/1)	1 (10)	1 (11)		14–1
1944. Rónai István	1 (7)	13 (8/3)				14–3
1940. Rozmis Mihály	1 (4)	1 (5)	3 (9)	8 (10/1)	2 (11)	15–1
1940. Sós Károly	1 (5)	14 (6)	6 (10/1)			21–1
1933. Szőcs János	17 (5)					17

Edző: Szűcs Gyula mester (1912)

13. DEBRECENI

Győzelem: 5 Döntetlen: 4 Vereség: 17

1940. Alaxai József	2 (9/1)
1940. Bodai Ferenc	11 (7/2)
1941. Cseke László	13 (5/1)
1937. Csekő Miklós	14 (11/4)
1942. Forizs Mihály	2 (2)
1939. Gaján Gábor	5 (2)
1938. Gazsó Illés	1 (7)
1939. Gellér István	1 (2)
1937. Jakab Sándor	21 (1)
1938. Juhász Gyula	2 (5)
1936. dr. Kassai László	4 (1)
1940. Keresztúri István	1 (4)
1938. dr. Kéki Miklós	1 (7/1)
1931. Kovács I. Sándor	5 (2)
1944. Magyar Mihály	8 (2)
1939. Majzik Sándor	6 (11)
1940. Nagykaposi Elemér	15 (3)
1940. Sas Gyula	1 (8)
1937. Somodi Ferenc	21 (6)
1945. Szolnoki Gyula	1 (1)
1937. Szarka István	7 (7/1)
1941. Temesvári Tibor	5 (2)
1943. Tuba István	5 (10)
1939. Varsányi Antal	20 (4)
1945. Varsányi Tibor	2 (7)
1936. Zilahi Zoltán	5 (8)

Edző: 1964. júniusig Domán Gyula segédoktató
1964. júliustól Szűcs György szakoktató

10. SZEGEDI EAC (20 játékos)

Győzelem: 6 Döntetlen: 8 Vereség: 12 Gólarány: 33:47 Pont: 20

1939. Arató Lajos	11 (7/1) 9 (11)	20–1
1939. Dr. Boros László	14 (11/1)	14–1
1944. Csömör Zsigmond	12 (7/4) 7 (8/3)	19–7
1937. Dezsőfi Ferenc	2 (3) 23 (5/3)	25–3
1940. Csordás József	1 (6)	1
1934. Giliez István	11 (10/2)	11–2
1933. Hajós Imre	18 (9/3)	18–3
1937. Kökény István	2 (7) 1 (8) 2 (9/1) 1 (11)	6–1
1940. Kővári András	13 (2) 1 (3) 6 (4) 1 (6) 2 (10)	23
1941. Dr. Kürtösi László	23 (3) 3(4)	26
1941. Korányi Emil	19 (1)	19
1945. Linka József	1 (10/1)	1–1
1936. Nemes István	1 (7) 14 (8/6) 1 (9) 2 (11/1)	18–7
1941. Popov József	1 (8) 2 (9) 3 (10/3)	6–3
1941. Pataki Tamás	2 (2) 1 (5) 15 (6)	18
1941. Reményik László	2 (5) 9 (6/1) 1 (8) 7 (10/1)	19–2
1939. Sándor Zoltán	17 (4)	17
1937. Szabó Miklós	11 (2)	11
1940. Szlovák Gábor	2 (8) 3 (9/1) 2 (10/1)	7–2
1939. Tóth Lajos	7 (1)	7

Edző: Moór Ede szakoktató (1919)

11. PÉCSI DÓZSA (25 játékos)

Győzelem: 4 Döntetlen: 10 Vereség: 12 Gólarány: 29:37 Pont: 18

1938. Bendes Tibor	4 (2) 4 (4)	8
1932. Csupák József	1 (2) 3 (3) 2 (4) 7 (5/1) 5 (6) 1 (7/1) 3 (8/1) 1 (9)	23–3
1930. Danka Imre	12 (1)	12
1943. Dunai II. Antal	6 (8) 14 (10/4) 2 (11/3)	22–7
1937. Dunai I. János	1 (7) 16 (8/4) 1 (9) 8 (10/2)	26–6
1944. Freppán Miklós	3 (7)	3
1939. Györkő Antal	1 (7)	1
1939. Halasi Tibor	1 (5) 18 (6)	19
1941. Hernádi Ferenc	16 (2) 2 (5)	18
1942. Kincses Nándor	6 (7) 6 (11/1)	12–1
1932. Kocsis Ernő	9 (3)	9
1946. Konrád János	2 (6) 4 (7) 3 (11/1)	9–1
1946. Légrádi Ferenc	5 (2) 1 (7)	6
1940. Móricz Sándor	1 (3) 17 (4)	18
1943. Németh László	1 (6)	1
1939. Pápai József	8 (5) 1 (7) 2 (9)	11
1938. Rádi Lajos	3 (7) 14 (9/2) 2 (10)	19–2
1940. Szűcs László	1 (11)	1
1941. Török Bálint	10 (11/3)	10–3
1946. Tüske Csaba	8 (9/2)	8–2
1944. Udvarácz Vince	13 (3) 3 (4)	16
1940. Vajda Lajos	2 (5)	2
1937. Vári György	5 (7/1) 1 (8) 4 (11)	10–1
1940. Vince György	6 (5/2) 2 (10)	8–2
1937. Zengői István	14 (1)	14
Öngól:		1

Edző: Orczifalvi István (1914) szakoktató.

C (26 játékos)

larány: 24:54 Pont: 14.

	2–1
3 (9) 1 (10) 6 (11)	22–2
1 (10)	18–1
	14–4
1 (8) 1 (9)	5
	5
1 (9) 8 (10/4)	11–4
	11
	21
4 (7) 4 (8)	11
	4
	1
)	5–3
5 (4)	11
	8
	6
1 (10)	26
1)	7–1
)	23
	1
	7–1
	5
	5
	20
2) 8 (10/3)	19–5
	18
Öngól:	2

)

11-es (A megfejtések)

1. Az MTK, az 1910—1911-es bajnoki évben.
2. Az Ezüstlabda, amelyet ötszöri győzelem után az FTC végleg elnyert, s a Corinthián díjban is a zöldfehérek szerepeltek a legjobban: négyszer nyerték meg.
3. 1901 január 19-én Budapesten az István főherceg szálloda különtermében. A szálloda a mai Akadémia utca 1 számú házában volt.
4. Nyolc mérkőzést játszott: öt győzelmet aratott, egy találkozás döntetlenül végződött, kettő pedig vereséggel zárult. A gólarány 15 : 9.
5. A szereplés sorrendjében: Komora Imre (Bp. Honvéd), Varga Zoltán (FTC), Tóth László (Győr), Puskás Lajos (Vasas), Géczi István (FTC), Mathesz Imre (Vasas) és Nagy Antal (Bp. Honvéd).
6. 1944 december 17-én született Balatonújlakon, tehát a jövő hónapban tölti be huszadik évét.
7. A szabályok megengedik: a kapus is rúghat tizenegyest, ez azonban némi kockázattal jár, mert ha a tizenegyes rúgására kiszemelt kapus elhibázza a büntetőt, s utána az ellenfél villámgyors támadásba indul, védtelen a saját kapuja. Mindamellett a magyar labdarúgásban volt egy kapus, még pedig az egyik legkiválóbb: Zsák Károly, aki állandó tizenegyes rúgója volt csapatának, a 33 FC-nek és soha nem hibázott.
8. Sipos Ferencet, a Bp. Honvéd válogatott középhátvédét nevezik így. Onnan kapta a nevet, hogy már fiatal korában feltűnt nagy játékkedvével, kivételes munkabírásával, képes volt egymásután két mérkőzést is végigjátszani.
9. Ausztriában: most hetven éve, 1894 november 15-én volt Bécsben az első mérkőzés a First Vienna és a Cricketter között.
10. A fejlesztési alapból oktatófilmeket készítenek, edzői és játékvezetői tanfolyamokat rendeznek, szakirodalmi művek megjelenését segítik elő stb.
11. Nem gól, mert a pályán nincs helye az ordításnak, de még a beszédnek sem. A játékvezető a kiabáláskor sípolt és szabadrúgást ítélt a támadó csapat ellen.

14. DIÓSGYŐRI VASAS (21 jájékos)

Győzelem: 4 Döntetlen: 6 Vereség: 16 Gólarány: 14:38 Pont: 14.

1942. Balázs Ernő	1 (8)	1
1937. Bóta Sándor	2 (4)	2
1933. Csányi József	20 (5) 2 (8)	22
1940. Cserjés József	4 (8)	4
1944. Gál Béla	5 (3)	5
1935. Kiss I. László	11 (4/2) 8 (7/2)	19–4
1943. Kiss II. István	2 (8) 10 (10)	12
1938. Kisuczky Róbert	6 (9)	6
1941. Kovács István	2 (7) 14 (8/2)	16–2
1939. Nyiri Miklós	2 (5) 4 (6) 16 (9)	22
1940. Osváth Endre	2 (11)	2
1938. Paulás Tibor	10 (4) 2 (9)	12
1943. Pócsik István	1 (2)	1
1943. Ráczi Attila	3 (8) 2 (9) 14 (10/2)	19–2
1940. Szamek Kálmán	8 (7) 2 (11)	10
1943. Sikora Ferenc	1 (10) 22 (11/4)	23–4
1933. Szigeti Oszkár	21 (3) 3 (4) 1 (10)	25
1941. Szucsányi András	4 (5) 22 (6/2)	26–2
1940. Takács István	8 (7)	8
1941. Tamás Gyula	26 (1)	26
1938. Werner Gyula	25 (2)	25

Edző: Nagy György oktató (1925)

Ime — a világ legjobb klubcsapatának kulisszák mögötti élete

Idegenvezető: Desiderio Solti, az INTER menedzsere

Desiderio Solti — azaz Solti Dezső — az idei Világkupa győztes csapatának, az Internazionale-nak a menedzsere, november elején néhány napot szülőhazájában és régi sportbarátai között töltött el. A világhírű olasz bajnokcsapat, a *BEK*-győztes és Világkupa-győztes *INTER* „mindenese" (intézője, felügyelője, rendezője) sokat mesélt az Inter-ről, annak edzőjéről, játékosairól, általában a híres milánói csapat kulisszák mögötti, s rejtélyesnek tűnő életéről.

Varázsló és amit akartok...

Annyi mindent tücsköt-bogarat hallottunk, olvastunk Helenio Herrera-ról, az Inter argentin származású mesteréről, hogy most már első kézből: az edző közvetlen munkatársától és jobbkezétől szerettük volna végre megtudni az igazságot. Felsoroltuk Soltinak jelzőben mindazt, amit Herrerával kapcsolatban említettek. Hogy bohóc. Meghogy varázsló. Hipnotizőr, s így tovább. És vártuk a cáfolatot. Ehelyett Solti széttárta két karját, mint Milánóban a Piazza de Duomón és újfent áradozva és a vérbeli olaszokat jellemző hanghordozással dícsérte Helenio Herrerát.

— Mind igaz... Varázsló és amit akartok!...

Sorjában, rendszerezve szerettünk volna közelebb kerülni a mestert körüllengő misztériumhoz, ezért elsőnek megkérdeztük: egyedül Herrera állítja össze az Inter csapatát?

— Nála nem szólhat bele senki az összeállításba... Még Angelo Moratti, az Inter dúsgazdag elnöke, az „olajkirály" sem. Pedig a királyok általában szeretnek beleszólni a dolgokba!

Preparátor

Lassan kialakult Solti elég dinamikus előadásából és ábrázolásából a tiszta kép — a misztifikáció árnyalataival az Inter edzőjének nagy egyéniségéről. A nagyságáról — ahogyan Solti mondja. És amelyet Herrera eredményei minden kétséget kizárólag igazolnak.

— Kezdjük talán azzal, bocsánat, ha nem találom meg gyorsan a legtalálóbb kifejezést, hogy Herrera „magának csinálja", magának preparálja, készíti a játékosait. Azokat, akiket, mint kis, ismeretlen szürkéket, maga fedez és nevel fel. Tehát nyersanyagból gyúrja össze a játékos testét, lelkék. S ilyen játékos — Guarneri-t és Corso-t kivéve — sok van az Interben...

— Herrera képtelen befutott, kész és más edzőktől „alkotott" játékosokkal dolgozni. Ha valakivel nem tud megfelelő kontaktust teremteni — nem érdekli az illető, eldobja. Azt a játékost viszont, akit ő preparált és gyúrt össze, valósággal a rabszolgájává, a lekötelezettjévé teszi, mert a játékos tudja: mindent a mesterének köszönhet. Elképzelhető, hogy mindent megtesz a pályán és a magánéletben — a mesterért, aki „felhozta" őt.

Jair & C°

Itt van Burgnich. Soha sem számított hátvéd klasszisnak. Vidékről ment fel északra, Torinóba: a Juventusban teljesen kiégett. Szabad listára tették. Herrera a letört fiút magához vette. Egy év múlva Burgnich a válogatottban szerepelt!

Facchetti, a másik hátvédnek az esete is mutatja: Herrera szeme a partvonalon túl is jól lát. A futók és a futballisták például gyakran egyidőben edzenek. Herrerának feltűnt a vörös salakon Facchetti, az ifjúsági 100-as sprinter. Megfigyelte, hogy amikor a pályáról kiszállt a labda, a fiatal vágtázó milyen ügyesen bánt vele. Ettől kezdve, az edzőmérkőzéseken, ha hiányzott egy játékos, Herrera az ifjú futót tette be a csapatba. Mind többet foglalkozott vele és Facchetti nyolc hónap múlva „besprintelt" a válogatott csapatba.

És Tagnin, a jobbfedezet!... Az ismeretlen alessandriai szürke játékost még az ifi- vagy a B-válogatottban sem vették számításba. A neve szóba sem került a futball börzén, nagyobb csapatnál. Tagnin

Hatalmas tömeg várta a milánói repülőtéren, az EK-győztes „Inter" csapatát és vezetőit. Balról jobbra: Solti Dezső, a csapat menedzsere, Picchi, csapatkapitány a kupával, Corso és Helenio Herrera edző

(Celso Battaia Milano felv.)

Az 1964. évi Világkupa-győztes FC Internazionale. Fent: Angelo Moratti elnök. Állnak, balról jobbra: Picchi, Burgnich, Bugatti, Tagnin, Guarnieri, Fachetti, Dellagiovanna, Sarti, Malatrasi, Della Casa (gyúró). Ülnek, balról jobbra: Jair, Digiacomo, Ciccolo, Corso, Peiro, Herrera edző, Milani, Mazzola, Suarez, Domenghini, Favalli

a Lazióból a Bariba került. A Bari kiesett és Tagnint a vesztegetési botrány során örökre eltiltották a játéktól. Huszonhatéves korában mondott búcsút a labdának. Herrerának szemet szúrt a priuszos, eltiltott játékos. A mester kiharcolta Tagninnak 30 éves (!) korában az amnesztiát. De már korábban edzésbe fogta, sokat foglalkozott vele.

— Herrera kipreparálta a futball számára már elvesztett fiút... Feltámasztotta. Visszaadta hitét, becsületét, felmentették. Elképzelhető, hogy Tagnin mindezért mindent megtett. Hálából...

Jair... Moratti elnök elküldte Brazíliába Herrerát, azzal a megbízással, hogy semmi áldozattól sem riadva vissza, szerezze meg az Internek Garrinchát. Herrera visszatért Milánóba — Jairral. *„Garrincha helyett megvettem ezt a 19 éves négert..."* — mondta. Neki nem Garrincha, hanem Jair kellett. Jair mesterét igazolta. És Solti most az Inter-panoptikumból kiemeli Mazzolát: *„Mazzola még kis ifi volt. Ha a nagy összekötő megsérült, Herrera az ifit tette be a keretbe. És a zöldfülűből, a keze alatt kincseket érő klasszis lett... Vagy Milani. Hidegkúti edzősége idején a Fiorentina a két középcsatáros — Milani-Hamrin — rendszerrel, nagy sikereket ért el. Később Milani teljesen elkopott. Az Inter megvette Milanit „leltárba". Hat hónapig nem játszott, klubjával valami anyagi differenciák miatt ellentétek támadtak. Herrera egyszer felült kocsijára, leparkolt a Milánóhoz közel fekvő faluban, Milani benzinkútjánál. Kifizette zsebéből a reklamált összeget, betette az Interbe és nem sokkal később Milani ontotta a gólokat. Európa-válogatott lett. Harmincéves korában... Suarezt Herrera nevelte, mint legkedvesebb fiát az apa. Még Spanyolországban kezdte el a preparálását és Milánóban fejezte be. Apa és fia — ennél nem kell többet mondanom..."*

Kis csönd után megkockáztatom a kérdést:

— Mi lesz akkor az Inter-rel, ha egyszer elmegy Herrera?

Solti meghökken a váratlan kérdésen:

— Már öt éve van ott... Ez rekord az Inter és a Herrera esetében is... De miért menne el?

A kérdés ismétlése már önmagának szól.

A preparátor módszerei

A játékosok „kikészítéséhez", preparálásához nagyszerűen értő mester módszerei mögött nincsenek különleges fogások. Herrera ragyogóan ért a sokoldalú, atlétikus képzéshez, játékosainak úgyszólván minden testrésze, izomzata, izomcsoportja, sajátos módszerekkel, kitűnően van preparálva. Herrera látszólag rövid, egy órás edzéseket tart. Ezt azonban hatalmas iramban, megállás nélkül, nonstop végzik a játékosai. *„Ilyen edzésmunka után egy-egy mérkőzés már — könnyebb edzésnek számít az Interfiúknál. Játékosai annyira állóképesek, edzettek, hogy kétszer 1 órát is le tudnának könnyedén játszani..."*

Az Inter évi 60 mérkőzésre van beállítva. A csapat tíz hónapot játszik, egy hónapot pihen és az idény előtt a játékosok egy hónapos preparáláson (alapozás?) vesznek részt. Az idén 34 bajnoki mérkőzésen, 10 EK-találkozón és az Olasz Kupa mérkőzésein, valamint 3 Világkupa találkozón szerepelt az Inter. És mivel kilenc játékost adott a válogatott keretnek — a megterhelés nagyságából és az eredményekből

ítélve, valóban jól preparálta Herrera-mester a fiait.

Valamit még a kulissza-titkokból. A fegyelem nagy, de nem katonai drill az úr. Hosszú idő óta nincs fegyelmi ügy az Internél. Nincs széthúzás. Mulatságosan hangzik, de az olasz vérmérsékletet és teátrálitást tekintve elhihető: *"Ha Suarez mellé lő egy 11-est, a többiek ölelgetik, simogatják... Ha nagy helyzetben mellé lő a csatár — a többiek tapsolnak neki..."*

A pszichológus

A szakmai és a taktikai utasításokat elsősorban nem a mérkőzés előtt kapják meg a játékosok. Csütörtöktől a mérkőzésig, Herrera naponta három játékost fog karon. Leül velük vagy sétálnak az erdőben és négyszemközt, higgadtan, sokszor két órán át beszélve hozzá, adja meg a mester az utasításokat.

Mielőtt e témára rátértünk volna, Soltival tisztáztuk a különbséget a pszichiáter — elmeorvos — és a pszichológus — lélekbúvár, a lélektan tudósa — között. Bár a futballőrület esetében, tréfásan mondva, a pszichiáter közreműködése se lenne hiba, mégis Herrera mestert a lélektan egyik tudósaként mutatjuk be. Módszereit Solti Dezső ismerteti:

— Mialatt játékosait egyenként lelkileg is felkészíti, ismerteti vele ellenlábasának erényeit és hibáit is. Közben szinte beleszuggerálja a a játékosába: *„Te gyorsabb vagy!... Te jobb vagy!... Te többet tudsz!...* Herrera azonban vigyáz arra is, hogy szuggesztív, elhitető erejű sugalmazása ne keltsen önteltséget a fiúban, tehát kiegészíti: *„Te gyorsabb vagy ... De ne bízz mindent a gyorsaságodra..."* S így tovább... Hallatlan rábíró képességekkel rendelkezik Herrera... Ezek a négyszemközti sugalmazó beszélgetések roppant nagy hatással vannak a játékosokra. Miért nem az egész csapat előtt adja meg az utasításokat? Kérdem én, miért kell a kapusnak is tudnia azt, hogy mit kell tennie mondjuk a középcsatárnak? Ez csak megzavarná a tizenegy játékost. Persze a mérkőzés előtti 20 percben, Moratti elnökkel Herrera együtt van a csapat tagjaival. Ez a húsz perc már csak memorializálásnak számít... Herrera eredményei mutatják, hogy módszerei e tekintetben is beválnak...

Solti cáfolja: Herrera nem vesz igénybe „túlvilági" erőket a preparálásnál, a lelki felkészítésnél. Nem térdelteti le játékosait, nem imádkoztatja őket, nem áldja meg a csapat tagjait és esküre sem emelteti kezüket a 90 perc előtt.

— Úgy küldi ki játékosait, hogy korrekten játszanak, ne reklamáljanak, de küzdjenek úgy, ahogyan a hősök harcolnak!...

Herrera külön érdekesség, amint a kispadon ülve végig játssza, végig küzdi a mérkőzést a fiaival. Végig üvölti a mérkőzést! *„A tied a labda!... Vidd!... Hátad mögött! Lőjj!..."* A játékosok érzik, a pályán is ott van mellettük. Sokszor kiáltja a pályára Herrera a csapatkapitánynak: *Picchi!!!... Nem hallom a hangod!!..."* Picchinek ugyanis, a játékon kívül feladata az is, hogy utasításokat adjon, buzdítsa a társait... Herrera nem hagy lankadni senkit, de transzban van ő is... Sohasem ismétli magát az utasításokban. Mit mondjak, nekem, a magyar iskola után eleinte mindez roppant furcsának, szokatlannak tűnt. Ma már ennek az iskolának a híve vagyok, mert az eredmények: az olasz bajnokság megnyerése, az EK- és Világkupagyőzelem ezeket a módszereket igazolják. Persze óvok mindenkit az utánzattól!

Az olasz futball

Arra a kérdésre: Herrera milyen kapcsolatot tart fenn edzőtársaival, Solti rávilágított az olasz labdarúgás néhány érdekességére is. Az olasz edzőknél a tapasztalatcsere fogalma ismeretlen. Egyszer egy évben jönnek össze az edzők a szövetségben. Herrera és az olasz szövetségi kapitány, Fabbri kapcsolata olyan mint a tűzé és a vízé. Ennek folytán Herrera tudását, tapasztalatait nem igényli Fabbri a válogatásnál. Herrera sem adná ki neki a „titkait". Fabbrinak különben is teljhatalma van a válogatott csapatnál.

— Mi lenne, ha Herrera venné át a szövetségi kapitányi tisztséget? — tettük fel a bizarr kérdést

— Azt nem lehet tudni. Azokkal a játékosokkal, akiket nem Herrera „preparált" — talán nem érne el sikert...

— Mi a helyzet az olasz labdarúgásban?

— Mind jobban előtérbe kerül a saját nevelés. Ez magával hozza aztán, hogy egyre több fiatal, tehetséges játékos tűnik fel az azzurik labdarúgásában. Remélhető, hogy a most felnövő ifjúsági gárdából sokan belenőnek abba a válogatott csapatba, amely 1966-ban, a londoni VB-n, szerintem nagy eséllyel vesz részt. Különben erősen megszorították nálunk a külföldi játékosok importját is. Ez is kedvez a nevelési mozgalomnak. Az olasz futball Londonra összpontosít!...

Az elnök ukáza

Solti Dezső, a hosszú beszélgetés után, hátradől a széken, talán úgy, mint Herrera egy nehéz mérkőzés után. A körülötte ülő barátaira néz és nekik mondja:

— Az idén éltem át életem két legszebb napját. Amikor az Inter megnyerte az EK-t, majd a Világkupát... Most ehhez jött a harmadik: október 31... Közel húsz év után újra itt vagyok régi és új barátaim között... Ez a harmadik öröm, talán felér a másik kettővel is. Moratti elnök úrtól naponta telefonon kérem szabadságom meghosszabbítását... Moratti különben nagyon szereti a magyarokat és jegyzőkönyvben is szerepel ukáza: az Inter legelső szabad terminusakor az első külföldi klubcsapat magyar lesz, amellyel mérkőzik... Különben óriási visszhangot keltett Olaszországban a hír, hogy a magyarok nyerték Tokióban a labdarúgótornát. Úgy örültek az olaszok, mintha ők nyerték volna az aranyérmet... Még le sem fújták Tokióban a mérkőzést, az Inter klubjában Moratti elnökkel az élen már fogalmaztuk az MLSZ-nek az üdvözlő sürgönyt...

Solti Dezső az órájára néz és számol. Pontosan megmondja, hogy hány napja, órája és perce lesz még itt, Magyarországon. Herrera mester kellene ahhoz, hogy az Inter menedzserét preparálja: jó kondícióban, állóképesen tegyen eleget annak a sok meghívásnak, amelylyel az itthon régen látott és szeretettel fogadott vendéget elárasztják.

Fekete Pál

Miért mondott le Walter?

Ismét válságos időket él át az osztrák labdarúgás. A Szovjetunió elleni 1:0-ás győzelem után lemondott Josef Walter szövetségi kapitány. Mielőtt azonban a lemondás okait taglalnánk — kanyarodjunk egy kicsit vissza, a három-négy év előtti időkre. Amikor Karl Decker elfoglalta hivatalát, az osztrák labdarúgás megújhodását várták működésétől. Nem is volt kezdetben semmi baj. Karl Decker első évi mérlege nagyszerűen sikerült, ragyogó eredményeket ért el az osztrák futball-válogatott. Karl Decker szakértelmét akkor kezdték kétségbe vonni, amikor egymásután szenvedte el a vereségeket az osztrák nemzeti tizenegy. A hibák, a bajok kútforrása azonban mélyebb volt, mégis

mindent Decker nyakába varrtak.

Megindult ellene a sajtóhadjárat, a támadások pergőtüzébe került a népszerű sokszoros válogatott játékos. Kifogásolták többek között Hanappi mellőzését (csak zárjelben jegyezzük meg, hogy Hanappit később, utóda sem állította be a válogatottba). Végül is nem újították meg Decker szerződését és a kapitányi tisztségre megnyerték (a szó valódi értelmében) Josef Waltert, aki megelőzőleg az Austria csapatánál vezetői minőségben szerzett érdemeket). Walternek azonban feltételei voltak, ehhez az Osztrák Labdarúgó Szövetség mindenben hozzájárult.

Ilyen előzmények után kezdett hozzá Josef Walter kapitányi munkájához, amelyet (akárcsak Decker) nem főfoglalkozásként látott el. Walter maga mellé vette a magyar származású Guttmann Bélát és ketten kezdték meg a válogatott felkészítésének nem könnyű munkáját.

Ezzel párhuzamosan Walter elkészítette terveit, amelyet tíz pontban foglalt össze. Ezek lényegében az osztrák labdarúgás szerkezeti és szervezeti átszervezését célozzák. Walter terveit nagyrészében helyesnek tartották, mégis a megvalósítását elodázták, mellőzték.

A szövetségi kapitány lemondásának okát kizárólag ezzel hozza öszszefüggésbe. Mégis — erre mutatnak az egyéb sajtóhangok — a visszavonulás igazi rugói nemcsak ebben keresendők. Elkedvetlenedett segítőtársa, Guttmann Béla is, akit azzal „vádolnak", hogy

rövidesen megjelenő könyvének népszerűsítése

érdekében vállalta el a mostani megbízást. Mások úgy vélik, hogy a legutóbbi három szép győzelem ellenére sem várható valami jó szereplés az osztrák labdarúgó válogatott csapattól a világbajnokságon. Walter tehát féit attól, hogy nehezen kivívott tekintélyét az 1965-ös esztendő elhomályosítja.

Josef Walter

Nem kétséges: Josef Walter jól ellátta kapitányi feladatát, annak ellenére, hogy nem rendelkezik olyan edzői kvalitásokkal, mint elődje, Karl Decker. Elég sokra tehető azoknak a száma, akik fájlalják távozását és mindent elkövetnek elhatározásának megmásítására. Nemrég nyílt levél jelent meg az egyik lapban, amelynek végén ez állt:

„Hagyja a fenébe a terveket, a reformokat!"

Ezek nélkül is képes arra, hogy helyes útra vigye az osztrák labdarúgást. Ezt bebizonyította legutóbb Magyarország, Jugoszlávia és a Szovjetunió ellen. Legyen ismét szövetségi kapitány Walter úr!"

A szívhez szóló, hízelgő szavak ellenére sem változtatta meg eredeti elhatározását Josef Walter. Úgy látszik, egyelőre hajthatatlan és a szövetség sem tett még sokat ennek megváltoztatása érdekében.

Ilyenkor természetesen megindulnak a kombinációk, találgatások: ki lesz Walter utóda? Már nevek is felmerültek Binder, Frühwirth, (aki nemrég hirtelen eltávozott az Austria edzői tisztségéből), és az idős Patek.

Várszegi János

PIPA

Szűkszavú jelentés adta hírül, hogy „65 éves korában elhúnyt Lochner István, a 33 FC egykori labdarúgó játékosa.

Lochner István... ezen a néven nem ismerték a labdarúgás barátai, a Lochner név még a csapatösszeállításokban sem fordult elő soha.

A 33 FC, a népszerű budai „Hariháromʺ egyik edzésén tűnt fel egész fiatalon. Javában folyt az edzés, ott voltak a budai egyesület kitűnőségei, Bosnyákovics Károly, a robusztus Bunyák, Zloch Károly, a kopaszodó „tanár úr", a fáradhatatlan fedezet, a csatárként kezdett, de aztán kitűnő pandurrá, azaz hátvéddé fejlődött László, az elegáns Kovácsy Béla, a kapuban pedig — a legendás Zsák Károly... És a fiatal újonc, aki a Tabánban, a Hadnagy utca egyik kis házában nőtt fel, egyszer csak hatalmas ballábas bombát zúdított a kapura, s a labda pontosan a felső sarokba kötött ki, ott, ahol a két kapuléc összeér.

Zsák elismeréssel szólt a fiatal játékoshoz:

— Jól van, fiú, szép pipa volt!

Aztán egy másik lövése talált szinte ugyanoda.

— Ez is pipa volt — állapította meg Faragó Loja bácsi, a budai egyesület nyurga vezetője, aki a kapu mellett figyelt. Az edzés után pedig odament a fiúhoz:

— Ha így folytatod, bekerülsz az első csapatba. Mi a neved?

— Lochner!

— Lochner? Ezzel a névvel nem játszhatsz, hanem választunk valami magyar nevet... Tudod mit, — Pipa leszel!

Így ragadt rá a Pipa név.

Évekig játszott a Hariháromban, s eljutott a B válogatottságig is. Derék játékos volt, lelkes és hűséges tagja a budai egyesületnek. Utoljára az egykori tabániak egyik összejövetelén találkoztunk vele. Sokat emlegette a régi mérkőzéseket, a kedves sporttársakat. Akkoriban halt meg Bosnyákovics Károly.

— Szegény Bunyák — mondta — oda temették, ahol Zsák Karcsi pihen...

Most már Pipa is ott van a Farkasréti temetőben...

(p.)

KÉT „tisztázás“

Hamisíthatatlan Mészöly megmozdulás. A csehszlovákok elleni mérkőzésen „tisztáz" a veszélyes Pospichal ellenében. Hogy mennyire veszélyes volt a helyzet azt Sipos arckifejezése tükrözi

(MTI Foto, Mikó László felv.)

A 2:1-es Magyarország—Jugoszlávia mérkőzésen Pantelics kapus hárít Nagy Antal elől

(MTI Foto, Pálfai Gábor felv.)

SPANYOL EGYVELEG

A Real Madrid közgyűlésén a benfentesek két napirendi pont körül nagyobb vitát vártak. Az egyik kérdés az elnök megválasztása volt; a csapat éveken keresztül legjobb emberének, Di Stefanonak felmondása miatt sokan nehezteltek a klubvezetőségre és úgy látszott, a szurkolók elégedetlensége kifejezésre fog jutni az elnök személyének megválasztásánál. A várt szenzáció azonban elmaradt és a Real plénuma újból az eddigi elnököt, Santiago Bernabeu-t választotta meg szinte egyhangúan, — úgy hogy a vezetésben nem lesz változás a Real Madridnál.

A második kérdés a Real riválisával, az Atletico Madrid pályaproblémájával volt kapcsolatos. Utóbbi klub azzal a kéréssel fordult a Real vezetőségéhez, hogy sporttelepének elvesztése folytán (bérletük lejárt és a telket középítkezésre igénybe vették) mérkőzéseit a Bernabeu-stadionban játszhassa le. A Real közgyűlése a kéréshez azzal a feltétellel hozzájárult, hogy az Atletico meccseit megrendezheti a Real stadionjában, amennyiben azokra a Real tagsága szabadjegyeket kap. Annakidején ugyanis, amikor a Real a Bernabeu-stadiont építette és az Atletico sporttelepén bonyolította le mérkőzéseit, ezekre a találkozókra az Atletico tagságának szabad belépése volt. Az Atletico egyelőre vonakodik a Realnak ezt a feltételét teljesíteni, — hiszen az több tízezer szabadjegyet jelenthet! —, végülis kénytelen lesz majd hozzájárulni a Real feltételeihez, mert a többi Madridi sporttelep legfeljebb 10—15 000 néző befogadására alkalmas.

A Real Madrid új vezetősége hír szerint folytatni kívánja csapatának megfiatalítását. A kiöregedő játékosok, mint Puskás, Santamaria, és Gento pozíciója erősen inog, de az ezévi Európa Kupa-meccseken még alighanem szóhoz fognak jutni.

A spanyol futball, amint azt a Nemzetek Kupájában aratott győzelme is bizonyítja, gazdag fiatal tehetségekben és ha az elterjedt hírek nem üres kombinációk, úgy a válogatott néhány utóbbi időben feltűnt ifjú csillaga jövőre a Real csapatában fogja rúgni a labdát.

Az Espagnol-Barcelonánál Di Stefano személyben jól érzi magát és ha a csapat egyelőre a bajnoki tabella alsó régióiban tanyázik is, ez nem szól a nagy Alfredo ellen, aki az együttes magyar származású trénerével, Kubalával együtt igyekszik egy ütőképes legénységet összekovácsolni. Ez idő szerint azonban az Espagnol elmarad játékerőben a Real Madrid, a Barcelona, az Atletico-Madrid stb. mögött.

Ahol nincs válogatott utánpótlás

Kétségtelen, hogy a nyugatnémet szövetségi ligának (Bundesliga) úgy bel- mint külföldön nagyon jó sajtója van. A pozitív bírálatok részben indokoltak is, hiszen a Bundesliga minden szombaton sorra kerülő mérkőzései Nyugat-Németország területén nagy mértékben emelték a labdarúgás iránti érdeklődést. Legalább is eddig a futball hatásos propagandájának bizonyultak. Így pl. a szeptember végi bajnoki fordulón nyolc Bundesliga-mérkőzést 50 000 — 40 000 — 38 000 — 25 000 — 60 000 — 40 000 — 50 000 — 60 000, összesen tehát 363 000 meccslátogató nézte végig.

A ligakluboknak tehát anyagilag jól megy a dolguk, nagyok a bevételek és a játékosok sem panaszkodhatnak jövedelmüket illetően. Ezzel a részével a dolognak mindenki meg is lehetne elégedve. A sportvezetők azonban kevésbé elégedettek a mérkőzések színvonalával. Igazán magas klasszisú sportot csak kevés találkozó hoz, tartalmilag az összecsapások elmaradnak a kényesebb igényeket támasztó nézők várakozásaitól, és ami pedig a küzdelmek légkörét illeti, bizony ez sincs mindig a bajnoki mérkőzéseken biztosítva. Utóbbi időben különösen a Hertha-Berlin és az Eintracht-Frankfurt közönségének egy része mutatkozott türelmetlennek és sportszerűtlennek. Nem tudták hidegvérüket megőrizni, legyőzött csapataikkal szemben ízléstelenül tüntettek, beszaladtak a pályára és fenyegetően léptek fel a bíróval és a vendégjátékosokkal szemben is.

Most a nyugatnémet sportsajtó erélyesebb húrokat kezd pengetni. A kritikusok egy része megállapítja, hogy ha továbbra is ennyire kiéleződik a légkör a nyugatnémet stadionokban, úgy a Bundesliga komoly károkat okozhat az ország labdarúgó-sportjának. Az egyik bíráló rámutat arra, hogy a pályákon a játékosok, illetőleg a csapatok valósággal létfenntartási küzdelmeket folytatnak. A pontokért menő gigászi küzdelem nem engedi, hogy a labdarúgás szépségei érvényesüljenek; a meccsek mindinkább tartalmatlan hadakozásokká fajulnak. Ilyen körülmények között — írja az egyik kritikus — a válogatott keretet az a veszély fenyegeti, hogy megfelelő utánpótlás nélkül marad. A klubokat csak a kész, nagy rutin fölött rendelkező és fizikailag erős felépítésű játékosok érdeklik és nem merik megkockáztatni a saját nevelésű fiatalok vagy az alsóbb osztályokban felbukkanó tehetségek kipróbálását. Nem utolsósorban erre vezethető vissza, hogy a válogatott keret tagjai között alig-alig tűnik fel új név.

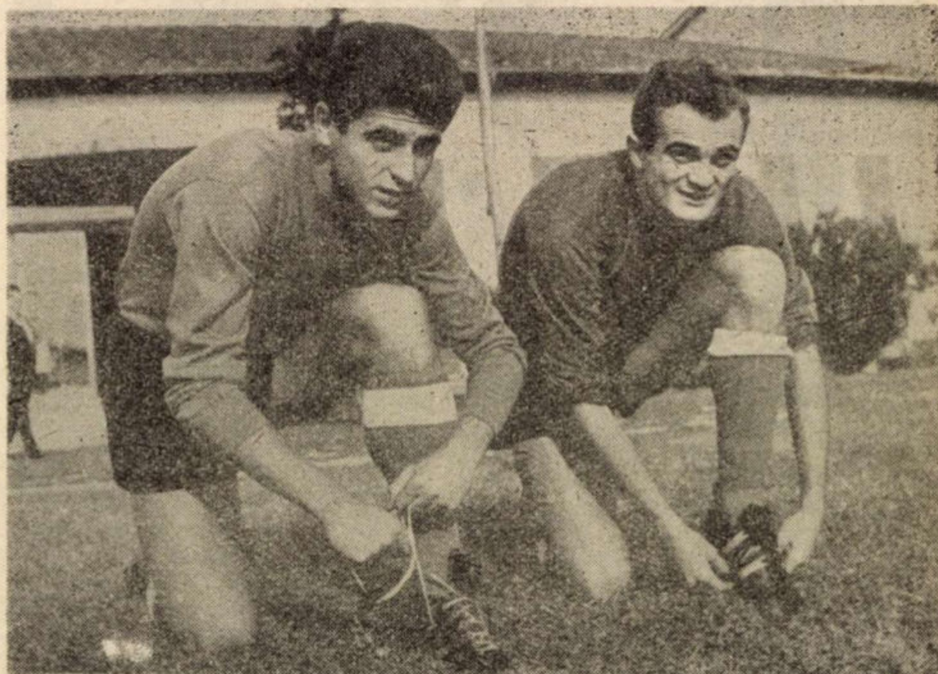
Már négy pontjuk van

A francia válogatott eddig négy pontot szerzett a VB-selejtezőjében. Győzött Luxemburg és Norvégia ellen. Legnehezebb ellenfelével, Jugoszláviával azonban csak 1965-ben játszik először. Képünkön a Luxemburg elleni 2:0-ás mérkőzésen Herbin kapura tör

(MTI Külföldi Képszolgálat, AFP felv.)

Vetélytársak, *de jóbarátok*

Rivera (balról) a Milan, Mazzola pedig a másik milánói csapat, az Internazionale játékosa. A két klub nagy versenyt fut a bajnoki címért, s így a két játékos tulajdonképen vetélytárs. De csak a pályán... A polgári életben a legjobb barátok

(MTI Külföldi Képszolgálat, Publifoto Milan felv.)

...honodtól messze, messze!

A spanyol *Rafael Alberti* harmincöt évvel ezelőtt ódát írt *Platkó Ferencről, a huszas évek híres magyar kapusáról,* az MTK válogatott játékosáról, aki később Spanyolországba az *FC Barcelónához* szerződött.

Az óda születésének körülményeiről a világhírű spanyol költő így emlékezik: *„1928. május 10-én Santanderben,* a tengerparti futballpályán, Spanyolország futball-bajnokságáért folyt a küzdelem az FC Bilbao és az FC Barcelóna között. Megismételt mérkőzés volt, mert egyszer már döntetlenül végzett egymással a két csapat. A santanderi meccset az FC Barcelóna nyerte, s ezt mindenekelőtt kapusának, a nagyszerű *Platkónak köszönhette.* A kapust ezen a mérkőzésen megsebesítették. Vérző fejjel állt kapujában, s mindent kivédett. Amikor a bíró sípja a játék végét jelezte, Platkó ájultan esett össze. Emberfeletti erőfeszítése megbosszulta magát. Én a meccs alatt *Platkó mögött álltam, őt buzdítottam, érte drukkoltam.* A közönség, amely a bilbaoi csapat győzelmét várta, eleinte ellenségesen viselkedett; Platkó nagyszerű védései azonban mindenkit lefegyvereztek. *Hős volt ő, igazi hős,* ezért határoztam el, hogy ódát írok hozzá, magyar barátomhoz, akit nemcsak nagyszerű sportteljesítményeiért, hanem szerénységéért, kedvességéért is szerettem."

Rafael Alberti „Platkó" című ódája, a magyar sporttörténet értékes irodalmi vonatkozása, Santanderben, 1928 május 20-i keltezéssel íródott, s a költő *Mész és dal* című kötetében jelent meg először. A verset az *Európa Kiadónál* megjelent magyar kiadás *Somlyó György* fordításában közli. Idézzük néhány részletét:

Nem, senki, senki, senki,
nem feled senki, Platkó!

Háttal fordult az ég,
Lángoltak az azúr és bíbor színű
dresszek
és szél híján kihúnytak.
És a tenger, szemét lesütve,
szó nélkül összeomlott.
A gomblyukakban vérzett,
vérzett, Platkó, te érted,
magyar véred elestén,
s hogy nem volt többé véred,
lendületed, bravúrod
remegve mind a jelvény.

És visszatért a tenger.
Tíz zászló jött lobogva,
robogva,
villámgyors lendülettel.
És visszatért a szél is.
Vissza a szívbe a reménység.
Te visszatértél.

Hősi kéket, s bíborszínt
küldött szét a levegő az erekbe.
És szárnyak, égi szárnyak, és fehér,
törött szárnyak
hullottak tolla fosztva, legyőzötten
a gyepre.

És lába nőtt a szélnek,
és feje, törzse, karja.
És Platkó mind teérted,
te szőke magyar Platkó.

S visszatérted tiszteletére,
mert új vért zúdítottál a harc ernyedt
erébe,
a szél egy rést nyitott az ellenfél
kapujában.

Nem, senki sem feledhet.
Emlékszik az eső, a szél, a tenger.
S mind az aranyló
jelvények, gomblyukaknak sok
bezárult virága,
kelyhét érted megint kitárta.

Nem, senki, senki, senki,
el nem feledi Platkót!

És a végét sem: távozásod,
telivér szőke medve;
ájult zászló, a pálya fölött,
vállraemelve.

Ó, Platkó, Platkó, Platkó,
honodtól messze, messze!

A szívem mindig a VASASÉRT dobogott

November második hétfőjén, borús, hűvös délelőttön a negyvenkétesztendős Illovszky Rudolf mesteredző megkezdte élete huszonharmadik esztendejét a Vasas „családban". Ha nincs az az 1963. augusztusában bekövetkezett „törés", akkor lassan már negyedszázados „Vasas" jubileumhoz érkezett volna: 1941-től volt a játékosa, 1957-től pedig edzője a piros-kékeknek. Az elmúlt tizenöt hónap alatt csak állományilag tartozott a Vasashoz. Bár íróasztala háromszáz méterrel odább került, legendás játékos és edzőszive a Vasasnál maradt.

A megszokott őszinte, egyszerű szavakat halljuk tőle:

Tettre vágyóan

— Sohasem szakadtam el a piros-kékektől, s nagyon tanulságos kirándulás után érkeztem ide vissza. Annakidején nehéz volt a búcsú. Köztudott, hogy 1963-ban a vezetés és közöttem különböző problémák merültek fel. Mindannyiunkban volt hiba, bennem is. De talán jól is jött ez a bizonyosfokú kenyértörés, tanulságul szolgált hosszú időre. Most újra a klubnál vagyok, nemcsak gondolatban, hanem tettrevágyóan is. Allok a munka elébe.

Illovszky a legifjabb élvonalban tevékenykedő edzők közé tartozik, főleg az volt 1957 októberében, amikor Baróti Lajostól 35 éves fejjel, átvette a Vasas tréneri tisztét. Öreg mesterek dícséretére váló eredményeket produkált. Edzői működése első évében csapata a bajnokság ötödik helyén végzett, a következő esztendőben negyedik, majd harmadik lett. A tervszerű, átgondolt munka az 1960—61-es és az 1961—62-es idényre meghozta a gyümölcsét, két egymást követő bajnoki elsőségben.

Minél jobb helyezést

— Természetesen most is az a célom — jelenti ki — *hogy a csapattal minél jobb helyezést érdemeljünk ki. Egyik napról a másikra persze nem történhet csoda, még úgy sem, hogy a vezetőséggel teljes egyetértésben, egymás tevékenységét segítve látunk munkához. Egy és negyed évig távol voltam ugyan a Vasastól, a csapat és játékosai azonban külön-külön is jól ismertek előttem. Részben azért, mert a labdarúgók többségével éveken át együtt dolgoztam, s azért is, mert amikor a válogatott melletti feladatom engedte, látogattam a Vasas mérkőzéseit.*

Illovszky Rudolf tizenöt hónap alatt tovább erősítette edzői tekintélyét. Közmegelégedésre működött a nagyválogatottnál. Képességeinek elismerésére mi sem jellemzőbb, hogy munkájára a jövőben is igényt tart Baróti Lajos a válogatott tizenegy mellett.

Illovszky annakidején, pontosabban 1962 őszén a Vasasban szerkezeti átépítést tervezett — írás is van róla — elképzeléseit azonban nem tudta megvalósítani. Most így látja ezt a kérdést:

— Két éve tapasztaltam, hogy a partnerek egyre jobban kiismerték a Vasas korábban eredményes játékát s megfelelő ellenfegyvereket alkalmaztak. Azóta az események elképzelésemet csak aláhúzták. Így nem mondtam le a csapat átalakításáról, hanem szükségesebbnek látom, mint korábban. Terveim megvannak, a szükséges játékosok is, de ez még nem minden. Hogy mindenből valóság legyen, ahhoz elengedhetetlen a játékosok sportszerű, fegyelmezett élete, lelkesedése és a szakvezetés teljes támogatása is. Hiszek abban, hogy egyikben sem lesz hiány.

Biztatónak látom a jövőt

A fiatal edző — akit olasz klubcsapatok is szerződtetni akartak — mint a válogatott és mint az egyik legtekintélyesebb klubcsapat trénere vág az új idénynek. Mindkét csapattól sokat várnak, jobb játékot, eredményesebb szereplést a korábbinál. Milyenek erre a kilátások:

— Akár a válogatott, akár pedig a Vasas edzőjeként nyilatkozom, csak egyet mondhatok: biztatónak látom a jövőt. A válogatott rendelkezésére álló anyag nem gyengébb semmivel sem bármely nagyhirű válogatott játékoskeretnél és a Vasas állományát is egyenlőnek tartom minden magyar csapatéval. Így mindkét területen lehet és kell is előbbre lépni. A magyar futball fiatal reménységei egyre jobban bontogatják tehetségüket s a tapasztaltabbakkal kiegészítve 1966-ra magyar VB meglepetést sem tartok elképzelhetetlennek. A Vasas előtt is nyitva az út, s remélem munkám elősegítője lesz az újabb piros-kék sikereknek.

Boskovics Jenő

A PIROS CSILLAGOSOK

A Prága-i Dynamo, amely ez idő szerint a csehszlovák második A osztályban szerepel és kilátása van, hogy jövőre visszanyeri elsőosztályúságát, legutolsó közgyűlésén egyhangúlag elhatározta, hogy ismét felveszi régi nevét és ezentúl Slavia néven fog szerepelni.

A csehszlovák labdarúgás évtizedeken át a Sparta és a Slavia rivalizálásának jegyében állott (olyan szerepet játszottak, mint pl. nálunk annakidején a Ferencváros és MTK.). Mindkét csapat rendkívül népszerű volt nemcsak a belföldön, de nemzetközi vonatkozásban is. A Sparta stílusát inkább az átütőerő, — ezzel szemben a Slaviáét a mesteri technika jellemezte. A Slavia, a mi MTK-nkhoz hasonlóan, skót edző keze alatt fejlődött klasszicsapattá. A Slavia stíluskialakító edzője Madden, az MTK-é pedig Jacki Robertson volt. A magyar futball hőskorának egyik legkedveltebb külföldi együttese volt az ingén piros csillagot viselő Slavia legénysége. Egykori oszlopai: Baumruck, Kosek, Bielka éppen olyan népszerűek voltak nálunk mint a későbbiek: többek között Planicka, Puc, Silny, Sobotka vagy Bican. Számos egykori futballcsata idézi fel előttünk a híres Slavia emlékét. A piroscsillágosok vezető csapataink ellen vívott küzdelmeire ma is szívesen emlékeznek vissza régi sportembereink. Előbb barátságos találkozókon, majd a Középeurópai Kupában vívtak egymás ellen, váltakozó eredményekkel, heves küzdelmeket élcsapataink és a Slavia (valamint a Sparta) és emlékezetes az a döntő, amelyet több mint 30 évvel ezelőtt játszott le Genfben a Bajnokok Tornáján az Újpest a Slaviával és amely a magyar csapat fényes 3:0 arányú diadalát eredményezte.

A csehszlovák labdarúgásban ma a Sparta Sokolovo ismét az élcsoportban található. A szakemberek bíznak benne, hogy jövőre ugyanezt mondhatják majd el a piroscsillagos Slaviáról is.

Az Ózdi Kohász az NB I/B 2. helyezettje. Álló sor, balról: Katona, Budai, Borbás I, Frenkó, Ferdinánd, Romhányi, Kemény edző. Guggol: Fükő, Szilasi, Zalai, Szendrei, Száraz

(Pobuda Foto felv.)

Az NB I-be — az NB I/B bajnokaként — visszakerült Salgótarjáni Bányász csa patában legtöbbször szerepelt játékosok. Álló sor, balról: Sári, Horváth, Básti, Grosics edző, Kriskó, László, Taliga. Guggoló sor, balról: Szojka, Ferencz Salgó, Cserháti, Sándor, Toldi, Oláh

(Nógrád szerkesztősége, Koppány György felv., Salgótarján)

LABDARÚGÁS

A Magyar Labdarúgók Szövetségének hivatalos lapja. Felelős szerkesztő: Hoffer József. A szerkesztőség címe: Budapest I., Fém utca 5—7. Kiadja: a Sport Lapkiadó és Propaganda Vállalat. A kiadásért felel: Ungur Imre igazgató. Csekkszámla: 61.251 (vagy átutalás az MNB 8. sz. folyószámlájára) Előfizetés: negyedévre 8,— Ft, félévre 16,— Ft, egy évre 32,— Ft 64.3074. Állami Nyomda, Budapest. Terjeszti: a Posta Központi Hírlapiroda — Index: 25.501